VIVERE MILITARE EST

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XXX, Nr. 147, decembrie 1982 | Redaktion: Balduim Helmstr. 16 • D-8080 Fürstenfeldbruck | Einzelpreis 3,— DM

Contrarevoluție? Realitate sau farsă?

de I. V. EMILIAN

Emanoel Socor, întemeietorul dinastiei Socorilor pripășiți la noi în țară, a fost pilonul principal al presei din strada Sărindar care, pe deoparte reprezenta interesele finanței internaționale, iar pe de altă parte, fie în formă camuflată dar și pe față, propovăduia consecvent ideologia marxistă și ducea o aprigă campanie împotriva tuturor acțiunilor de apărare națională. În scurta sa guvernare (28 dec. 1937—11 februarie 1938), Octavian Goga a interzis apariția tuturor ziarelor din numita stradă. „Adevărul", al cărui director era Em. Socor, n'a reapărut decât după ce trupele sovietice și-au făcut intrarea în București. **Emanoel** (așa stă scris pe piatra funerară din cimitirul israelit) Socor a murit în 1951 și a fost petrecut la groapă de toți satrapii care puseseră țara pe rug în epoca aceea.

Matei Socor, compozitor și muzicolog, fiul lui Em. Socor, a continuat cu și mai mare ardoare opera tatălui său, punându-se cu trup și suflet în slujba propagandei comuniste.

Corifeu al societății ateiste „pentru răspândirea Științei și Culturii", Matei Socor a fost raportorul general la conferința pe țară a compozitorilor din R. P. R. (21—22 oct. 1949), în concluzia raportului său spunând atunci:

„Prima mare sarcină a Uniunii Compozitorilor este ... să joace un rol mobilizator în lupta pentru construirea socialismului. A doua sarcină a noastră este educarea compozitorilor, muzicologilor și criticilor în spiritul ideologiei **celei mai avansate, a ideologiei marxist-leniniste** ... Să desvoltăm spiritul de partid în artă și în toate manifestările noastre ca artiști ai R. P. R. Pentru aceasta sunt necesare cursuri și seminarii de marxism-leninism și **însușirea uriașei experiențe sovietice.**"

Nu vom enumerea aici toate cantatele și imnurile comuniste ale lui Matei Socor, ci ne vom limita a aminti că tot el a compus muzica și pentru „Steagul Partidului" de Mihai Beniuc, poezie din care redăm doar două strofe:

„Ne spune steagul cu tărie
De-acel Octomvrie leninist
Ce și la noi e temelie
Pentru Partidul Comunist.

... El (NN. steagul partidului) i-a primit pe ostașii roșii

Când țara noastră liberând,
Măreț veneau victorioșii
Către Berlin înaintând ..."

Trebuie să mai spunem că Matei Socor a pus pe muzică și „Scrisoarea din urmă" a faimoasei spioane sovietice **Ethel Rosenberg?**

Afacerea Rosenberg a avut consecințe catastrofale pentru planul de înarmare nucleară și pentru politica externă a Statelor Unite, consecințe care se fac simțite până în ziua de astăzi.

Cuplul Julius și Ethel Rosenberg, evrei originari din Galiția, **au vândut Sovietelor, în 1951, toate secretele atomice** pe care și le procuraseră prin fratele Ethelei, un anume David Greenglas (Grünglas), „detașat" datorită unui protector american la centrul nuclear dela Los Alamos, adică acolo unde, la 16 iulie 1945, a fost experimentată **prima bombă atomică.** Ajunși astfel în posesia acestor secrete, Rușii le-au utilzat în folosul lor, reușind să-și creieze un formidabil arsenal nuclear, obiect de permanentă amenințare și de permanent șantaj față de de țările din lumea rămasă încă liberă.

Ne place să credem că acei care l-au numit pe Vladimir (Ilici?) Socor șef al biroului de cercetări și evaluări de informații la postul de radio „Free Europe" din München nu au avut cunoștință de amănuntul destul de picant, anume că acesta este fiul apologetului Ethelei Rosenberg, spioana care le-a pricinuit Americanilor pierderi cu mult mai mari decât distrugerea a treizeci de divizii pe câmpul de luptă.

Devenit predicator de etică democrată la microfon, Vladimir Socor cântă în cor cu ceilalți comuniști „reformiști", cum este și noul director-asociat Vlad Georgescu, comuniști „reformiști" al căror număr crește pe zi ce trece la numitul post de radio.

Pe canalele subterane care asigură legătura cu forurile de conducere ale administrației americane, Vladimir Socor a reușit să-l aducă în Statele Unite și pe fratele său vitreg, pe nume Alexandru-Luca Mezincescu. Acest personaj este fiul lui Eduard Mezincescu, evreu din Ploești, fost ambasador de tristă amintire la Stockholm, numit acolo de Ana Pauker (Rabinsohn) și cu misiunea de a organiza o vastă rețea de spionaj de pe urma căreia nu a profitat decât Uniunea Sovietică.

Specialist în Fizica nucleară, Alexandru-Luca Mezincescu a funcționat până'n vremea din urmă la Institutul de Fizică atomică din București, numit în acest post imediat după stagiul de specializare la Dubno în Uniunea Sovietică, unde se și căsătorise, cu Ielena Celîseva-Simskaia care, după instalarea la București, a rămas în cele mai bune relații cu cei dela ambasada din Șoseaua Kiseleff. Rămâne acum de văzut dacă Americanii nu-l vor plasa și pe Mezincescu la loc potrivit cu specialitatea sa ...

Răspunzând în doi peri unui interpelator din țară, domnul Vlad Georgescu a încercat să se desculpe, afirmând că ... la 23 august 1944 avea vârsta de 7 ani. Respectivul interpelator nici nu-i pusese asemenea întrebare, ci voia să știe pe ce poziție ideologică stă acest domn Vlad Georgescu. Dumnealui n'a spus ce a făcut în ultimele două decenii, până ce s'a declarat „disident", în 1977 în Statele Unite, unde fusese trimis oficial de guvernul dela București. În câteva cuvinte, o vom spune noi.

Activist utecist în cadrul Facultății de Istorie din București, domnul Vlad Georgescu a fost colaboratorul cel mai apropiat al faimosului **Ioniță** care și astăzi este mare și tare în România. Împreună cu Ioniță, domnul Vlad Georgescu a exclus din acea facultate studenți care nu erau „pe linie", precum și pe istoricul Răzvan Teodorescu. La intervenția lui Scarlat Calimachi (prințul roșu), domnul Vlad Georgescu a fost numit la Muzeul româno-rus și scurt timp după aceea la Institutul de Studii Sud-est europene, calitate în care a fost trimis, pentru prima oară în 1967, la Universitatea Columbia din Statele Unite, pentru specializare. Considerat de organele competente drept element întru totul devotat partidului și ideologiei marxist-leniniste, a putut pleca în străinătate la buna lui voie: cursuri și plimbări prin America, de mai multe ori în Franța, în Germania occidentală, în Austria, în Grecia ... Altcum, poziția dumisale de „disident", pe care se plasează astăzi, a definit-o foarte clar, în scris: **„Nu vrem scimbarea orânduirii, ci a orânduielilor ... și aceasta în interesul Socialismului și în interesul Partidului comunist român."** Pe semne că acesta-i și punctul de vedere al domnilor George Shultz și Lawrence Eagleburger din actuala administrație americană care, la consfătuire organizată de domniile lor la 18 octombrie 1982 la Washington, consfătuire la care au participat mai mulți unguri, polonezi și cehi, au socotit că punctul de vedere românesc nu putea fi expus decât de domnul Vlad Georgescu, singurul român invitat ...

Deși consfătuirea cu pricina a avut un caracter confidențial, mai mult informativ, în mai toate ziarele germane au apărut reportaje din care se putea trage concluzia că Americanii nu ar mai rămâne surzi la strigătele de ajutor din țările sub apăsare sovietică și că ei ar fi gata să susțină chiar și o **contrarevoluție. De necrezut!**

Termenul de contrarevoluție nu se pretează la ambiguități, toate contrarevoluțiile având acelaș caracter: acțiune politică, dusă cu puternic sprijin miltar, care urmărește înlăturarea rezultatelor unei revoluții și instaurarea formei de guvernământ anterioare și a instituțiilor acestei forme de guvernământ.

Dacă ne referim la bătrâna noastră Europă, cea mai spectaculară contrarevoluție a fost cea din Franța, imediat după proclamarea primei republici, când provincia Vendée, provincie catolică și regalistă, a pus pe picioare în 1793 o armată de 300000 de țărani fanatici care ar fi putut smulge victoria. Asemenea și după revoluția bolșevică din octombrie 1917, contrarevoluționarii aveau sub controlul lor întinse regiuni din Rusia, Ucraina, Caucaz și mai toată Siberia. Până la urmă au fost totuși învinși, pentru că puterile occidentale nu le-au dat ajutorul pe care ei contau. Contrarevoluția din Spania a reușit, tocmai din cauză că ajutorul militar dat de Germania și de Italia a fost masiv și mult mai eficace decât cel pe care l-au primit republicanii, comuniștii și anarhiștii din partea Franței Frontului popular și din partea Uniunii Sovietice.

Un alt fapt caracterizează toate contrarevoluțiile. Ele sunt deslănțuite imediat după ce are loc revoluția, înainte ca aceasta din urmă să se poată consolida. Au trecut atâtea decenii de când Kremlinul a pus stăpânire pe jumătate din Europa și de când el a instalat la conducerea țărilor respective regimuri supuse pe care le ține la putere cu ajutorul unei armate cum lumea nu a cunoscut până acum. Așa stând lucrurile, este greu de imaginat că o contrarevoluție ar putea fi deslănțuită în cuprinsul imperiului colonial sovietic. Ar fi totuși posibil, dacă cei care se gândesc să stârnească contrarevoluția ar lua asupra lor și riscul unui război, război total din toate punctele de vedere ...

Oare despre asta a fost vorba la consfătuirea cu experți de talia domnului Vlad Georgescu? Nicidecum!

(urmare în pag. 2)

Glasul sângelui ...

de Ion PANTAZI

În ziarul „Cuvântul românesc" din Septembrie 1982, la rubrica „Efemeride", a apărut un remarcabil articol, pe care ne pare rău că nu-l putem reproduce în întregime, dar îl vom rezuma, citând ceea ce ni se pare mai interesant. În acest articol se scrie, citez: „În fața Camerii Reprezentanților, domnul Milton Shapp, fostul guvernator al Statului Pennsylvania, care a vorbit despre scăderea numărului de emigranți evrei din România ca o politică rasistă dusă de guvernul dela București.

Faptul concret care demonstra acest lucru, era un caz din propria familie. Fiul său Richard s'a căsătorit cu Lumy Coler emigrantă din România în Israel. Tatăl acesteia, fost într'un post de conducere în partidul comunist român, este un fost luptător în războiul civil din Spania actualmente scriitor și **poet în idiș.** Lui și soției sale i se refuză de câțiva ani eșirea din țară. În continuare enumeră și pe ceilalți membri de familie ai nurorii sale, cărora li se refuză emigrarea: Andrei Coler — frate, soția lui Elena Răutu-Coler și fetița Alexandra. Pentru plecarea lor din România, au intervenit: **Vice-Președintele George Bush, fostul Secretar de Stat Al. Haig, Consilierul adjunct pentru securitatea națională Philip Hughes, Subsecretarul de Stat Scanlon și ambasadorul David Funderburk.** Din partea României, au fost prezați: Ministrul de Exeterne Ștefan Andrei, ambasadorul Mircea Malița și fostul ambasador Corneliu Bogdan.

Răspunsul primit a fost că în cazul Coler, refuzul a venit direct din partea lui Ceaușescu".

După acest lung citat din „Cuvântul românesc", vom da un nou citat, de data aceasta din „Viața noastră" din 3. 9. 1981, care apare la Tel Aviv. „A doua cădere a lui Leonte Răutu (alias Leibl Oighenstein)".

După ce ziarul descrie „drama unui evreu destituit", arătând că destituirea s'a făcut deoarece fiica sa, căsătorindu-se cu un evreu Coler care lucra în cinematografie, a cerut emigrarea în U. S. A. la sora lui. După ce arată că Leonte Răutu a fost grav rănit într'un accident de avion la Moskova (prima cădere a lui Leonte Răutu) s'a întors în țară unde ... cităm-„prima sa acțiune în calitate de responsabil pentru problemele de cultură, a fost de a scoate de pe afiș toate spectacolele aprobate în lipsa sa. Leonte Răutu, în mod personal, a comunicat conducătorului României Ceaușescu, vestea tristă că fiica sa căsătorită cu un evreu Coler, dorește să emigreze în U. S. A."

Sub titulul- „Soarta a doi evrei celebri", „Viața noastră" continuă: „În toată această istorie există o anumită ciudățenie; în ea sunt implicați doi evrei care au avut o remarcabilă carieră politică în țările lor. Unul este Leonte Răutu pe numele său adevărat Leibl Oighenstein din România, iar celălalt Milton Shapp, pe numele său adevărat Mandel Shapira. Shapp a fost până în 1977 guvernatorul Statului Pennsylvania, în 1975 a declarat că intenționează să candideze la funcția de Președinte al Statelor Unite. In 1977 a demisionat din funcția de guvernator pentru a fi numit ambasador în Israel".

„... În România Leonte Răutu a fost redactorul oficiosului partidului comunist, membru în C. C. și din 1955, membru în

(urmare în pag. 2)

Glasul sângelui...

(urmare din pag. 1)

biroul politic. Intre 969 şi 972 a fost vice-preşedinte al guvernului şi ulterior rectorul Academiei de Ştiinţe politice pentru activiştii de partid „Ştefan Gheorghiu", ca unul din principalii ideologi ai partidului, responsabil cu probleme culturale şi considerat de orientare mai dură. Era considerat stalinist şi conducătorul român cel mai apropiat de Moskova. A fost ultimul din grupul de „Moskoviţi" din care făceau parte Ana Pauker şi Iosif Chişinevski".

Ziarul din Tel Aviv conchide: „Mulţi cred că această afacere nu s'a încheiat şi că în curând Comitetul Central, care trebue să confirme hotărîrea biroului politic s-ar putea să-l excludă şi din Partidul comunist. Din informaţiile parvenite din Apus, rezultă că declaraţiile preşedintelui Ceauşescu şi întreaga istorie cu fiica lui Răutu au provocat un val de manifestări antisemite în România".

După aceste lungi citate din „Cuvântul românesc" şi din „Viaţa noastră", trebue să adăugăm: Nu este vorba de doi evrei celebri cum scrie „Viaţa noastră", ci de trei, cel de-al treilea, pentru noi românii este cel mai celebru.

Este vorba de colonelul de securitate Coler, care s'a făcut cunoscut Românilor ca atotputernic comandant al închisorii Aiud, unde a introdus regimul de exterminare prin foamete şi **statul nemişcat pe marginea patului dela 5 dimineaţa până la 8 seara**, în cursul nopţii executându-se perchiziţii, în care se goleau saltele de pleavă în mijlocul celulei care trebuia, după aceea, făcută „lună", în cel mai scurt timp. Tot în timpul său **a fost împuşcat în incinta închisorii Popa Teiuş** şi a avut loc greva foamei extinsă în întreaga închisoare. Aceste lucruri le cunosc toţi foştii deţinuţi.

Dar activitatea lui Coler, nu s'a limitat doar la funcţia de comandant al închisorii Aiud.

Colonelul de securitate Coler, împreună cu coloneii Zeler şi Dulberger, au fost adjuncţii generalului evreu-rus Nicolski şi împreună au întocmit planul de arestare, anchetare, hotărîrea pedepselor şi transmiterea lor tribunalelor militare; stabilirea locurilor de detenţie şi de represiune pentru întreaga intelectualitate din România.

Tot ei au stabilit în amănunt aşa zisa „reeducare" a tineretului nostru, care a avut loc la Piteşti.

Imaginaţia demenţială a torturilor fizice şi morale, spălarea creerului prin metode diabolice, necunoscute nici de Ruşi, nici de Chinezi, **se datoresc în mare măsură „nevinovatului" Coler, actualmente scriitor şi poet în idiş !!!**

Pentru acest caz patologic de criminal, cum n'a cunoscut istoria, astăzi intervin cele mai mari personalităţi americane cum sunt: Vice-Preşedintele George Bush, fostul Secretar de Stat Al. Haig, etc. etc.

Faptele sunt pe cât de edificatoare, pe atât de josnice, încât comentariile nu-şi mai au rostul. Mocirla în care se scaldă conducătorii americani, dela care lumea aşteaptă libertate, dreptate, mântuire, este de neînchipuit.

Glasul sângelui este mai puternic decât convingerile politice!

Colonelul de securitate Coler, a fost probabil în serviciu comandat de către Kahalul suprem! **Înţelepţii Sionului** au hotărât, că „poetul în idiş" şi-a făcut datoria şi acum a venit momentul recompensării!

Ca o ştire de ultimă oră, tocmai când voiam să scriu că în lunga sa domnie, Ceauşescu a făcut şi ceva bun, refuzând plecarea familiei Coler, am aflat că familiile Mandel Shapira şi Coler s'au unificat! O fi ajuns şi Leibl Oighenstein?

Aşa se scrie istoria, aşa s'a acordat clauza naţiunii celei mai favorizate României, Ceauşescu scutind pe domnii George Bush, Al Haig şi pe ceilalţi înalţi demnitari de a face greva foamei în faţa Casei Albe şi a Ambasadei române din Washington, pentru unificarea onorabilelor familii Mandel Shapira, Coler şi Leib Oighenstein !!!

Contrarevoluţie? Realitate sau farsă?

(urmare din pag. 1)

Iată la ce concluzie s'a ajuns la consfătuirea dela Washington:

„Noi nu vrem să provocăm turburări violente sau să subminăm regimurile comuniste. Nu vom ignora însă pe oamenii din ţările comuniste care, **în mod individual sau în grupuri**, caută să obţină **îmbunătăţiri pe cale paşnică**". Halal contrarevoluţie, ar fi zis Conu Leonida dela Mizil... Este vorba deci despre simplă agitaţie, de asmuţire la timide proteste ... ca să aibă comuniştii garaţi pe linia moartă despre ce vorbi la microfonul dela „Europa liberă".

Nu, domnilor experţi, nu asta ne doare pe noi. Noi vrem libertate, dar nu pentru câţiva privilegiaţi care vor fi scoşi de guler la adăpost când gluma se va îngroşa, ci libertate pentru întreg poporul românesc, popor ameninţat astăzi să-şi piardă substanţa care l-a ţinut în viaţă până acum.

Dacă vor să-şi păstreze renumele de campioni ai libertăţii, cum le merge faima, oamenii politici americani au posibilitatea şi sfânta datorie, de mult scadentă faţă de popoarele pe care le-au împins în robia roşie, să facă o declaraţie, să spună clar, pentru ca toată lumea să ia cunoştinţă, că nu mai recunosc târgul încheiat la Ialta şi că popoarele din Europa răsăriteană sunt stăpâne pe destinul lor şi libere să-şi aleagă regimul pe care-l doresc. Atât! Asta va fi de-ajuns pentru ca schimbarea să se producă în câteva ceasuri. Sovietelor le va fi greu sa intervină în acelaşi timp în toate ţările, dela Baltică până la Marea Neagră, dacă aceste ţări vor primi şi ajutor militar efectiv.

Altă alternativă nu există, oricât s'ar strădui domnii Vlad Georgescu, Orăscu şi ceilalţi tovarăşi marxişti-leninişti să ferchezuiască comunismul. De gargariseală umanitaristă suntem sătui până'n gât.

În amintirea lui EFTIMIE GHERMAN

Aflu şi eu, cu multă întârziere, de retragerea în ţară a fruntaşului socialist şi de decesul său ulterior în satul natal.

Nu am căderea să-i scriu necrologul. Cei care i-au stat aproape s'ar onora pe ei înşişi dacă ar face-o cu pietatea care o merită omul loial şi generos care în decurs de aproape trei decenii a ajutat, fără sectarism, pe oricine a apelat la el. Nu e cazul meu, pentru că în contact direct n'am fost în anii parizieni şi nici apoi, dar drumurile noastre s'au încrucişat. Pentru respectul adevărului, am însă de rectificat unele inexactităţi care ar putea trece din necrologage în biografie.

La sosirea mea la Paris, în februarie 1951, profesorul meu Marcel Fontaine, atunci şeful emisiunilor în limba română de la Radio-Paris, mi-a schiţat rapid situaţia exilaţilor români. Mi-a mărturisit că necesităţile luptei pentru apărarea cauzei româneşti l-au pus în contact cu oameni de obedienţele cele mai variate. Nu avea de ales între delapidatorii banului public — cum erau acoliţii şi trepăduşii lui Vişoianu, care totuşi tipăreau un ziar în limba franceză „La nation roumaine" — şi Eftimie Gherman, cu excelente relaţii la „Force ouvrière". Mie mi se părea a fi aterizat între ciumă şi holeră. De-o parte aghiazmatarul regelui felon, de alta aburii sulfuroşi ai marxism-stalinismului.

În ce-l priveşte pe Eftimie Gherman m'am înşelat din capul locului. Nu afişa şi nu profesa nici umbra vreunei doctrini abuzive. Rămăsese credincios muncitorilor din rândurile cărora se ridicase, pe care îi reprezentase în Parlamentul ţării şi în numele cărora, cu măsură şi afecţiune, voia să vorbească şi peste hotare. Dar nu numai în numele lor, deaceea a reuşit să strângă cu un tact inegalabil în jurul „României muncitoare" o jerbă de intelectuali care se încheia-ori dacă preferaţi, începea — cu Grigore Gafencu.

Ţin să precizez că materialele documentare publicate în suplimentul francez „Cahiers de la Roumanie ouvrière" au fost elaborate de Marcel Fontaine. În caietul „Lettres d'étudiants" aş putea pune un nume sub fiecare scrisoare, dar nu se cuvine încă: unele sunt ale mele, altele — ale altora din ţară, unii morţi-morţi, alţii vii-morţi...

Dacă eticheta de „social-creştin" are un sens neîntors şi vreun viitor, ea trebuie legată în primul rând de numele lui Eftimie Gherman. Ani de-a rândul l-am văzut ancorat la strana din stânga din rue Jean de Beauvais, fără bigotism ori ostentaţie, simplu ca un ţăran ori miner român. (Pe atunci Lech Walesa nici nu se născuse).

Un **distinguo** este necesar. A nu se confunda traiectoria lui Eftimie Gherman cu cea a jigodiei de Şerban Voinea (Gaston Beuve) — felon de două ori: prima dată când l-a trădat pe Titel-Petrescu în schimbul ambasadei de la Berna, a doua oară când a abandonat slujba republicii pentru a se cuibări sub pulpana lui Guy Mollet la SFIO. Ultima ispravă a acestuia a fost distrugerea operei lui Marcel Fontaine, ca succesor al lui Eugène Aroneanu, în colaborare cu doi biciclişti trecuţi apoi în inventarul inamovibil de la „Europa Liberă".

S'a mai atribuit inexact meritului exclusiv al lui Eftimie Gherman două acţiuni: manifestaţia din sala „Empire" şi cea de la „Etoile" din vremea revoltei maghiare. Cum am luat parte la amândouă pot face precizări. Eftimie Gherman a fost participant **activ**, dar nu singurul organizator. S'a petrecut o confluenţă de entuziasme şi energii, care au izbucnit spontan fără „şef".

Inexactă e şi afirmaţia după care am fi cântat „Trăiască Regele!" Căpitanii Petre Ionaşcu şi Constantin Stoicănescu, locotenentul Ion Eitel — care mă încadrau — pot confirma că am cântat „Deşteaptă-te Române!" Cei doritori de documentare ireproşabilă pot verifica în „Le Figaro" traducerea:

Reveille-toi, Roumain, du sommeil de la mort.

Dans lequel te plongèrent les barbares tyrans...

Cât despre manifestaţia de la „Etoile" ea a avut un caracter internaţional studenţesc. La depunerea coroanei au mers la cot cu mine pe „Champs Elysées" aproape toţi colegii mei de la „Cité Universitaire". La strigătul spontan: „Tous au PC!" am luat-o la goană spre „carrefour de Châteaudun" unde am ajuns cu paşi elastici. Câţiva cascadori dintre noi au pătruns prin acoperiş în interiorul clădirii şi au aruncat în stradă arhivele cărora le-am dat foc. Era singura noastră răzbunare posibilă împotriva prezenţei tancurilor sovietice la Budapesta, aprobată de PCF.

Azi ... eroii sunt obosiţi, mulţi ne-au părăsit cu trupul ori cu gândul. Iar noi trebuie să ne luptăm cu Maghiarii, cărora le-am oferit atunci zadarnic camaraderia noastră. Nici Kossuth n'a voit să-l înţeleagă pe Bălcescu...

Această evocare pe mai multe planuri o merita figura senină a lui Eftimie Gherman. Punerile la punct de mai sus nu ştirbesc cu nimic calităţile unui luptător de elită.

E. LOZOVAN

Un remarcabil eveniment cultural românesc la Freiburg

Datorită prestigiului de care se bucură Institutul Român din Freiburg, în lumea românească şi străină, acesta a reuşit, şi în acest an, să organizeze o apreciată sesiune de comunicări cu participarea unor cunoscuţi oameni de ştiinţă din Germania, Franţa şi Italia.

Ciclul conferinţelor a fost deschis de către Dr. Petre S. Năsturel — Paris cu comunicarea „Un cronicar moldovean neştiut din şcoala ucenicilor lui Macarie". Conferenţiarul a luat ca punct de plecare a analizei sale un text publicat la începutul sec. al XX-lea purtând titlul „Cuvântul pentru mănăstirea Pângăraţi" **lucrare care** a scăpat atenţiei istoricilor. În cursul expunerii se fixează momentul istoric al scrierii acestui text precum şi motivele care au determinat pe Alexandru Lăpuşneanu să zidească această mănăstire. O atenţie deosebită se acordă autorului acestei scrieri călugăreşti lui Atanasie de la Moldoviţa, a legăturii acestuia cu Amfilohie de la Pângăraţi, precum şi a limbii în care a fost scris acest text.

Dr. Octavian Vuia — Freiburg în „Mihail Eminescu şi cugetarea românească", abordează această temă sub un nou unghi, relifând unele aspecte şi faţete ale cugetării româneşti mai puţin cercetate. După ce trece în revistă principalele etape ale cugetării româneşti, zăboveşte mai îndelungat asupra limbajului filosofic românesc creat de Eminescu şi a înţelesului nou pe care îl conferă poetul unor noţiuni filosofice din poeziile sale.

Valoarea comunicării D-lui Dr. Lauro Grassi — Milano „Gheorghe Ion Brătianu şi activitatea sa pentru apărarea integrităţii României-Mari" constă în faptul că pune sub semnul îndoielii justeţea politicii externe a României promovate, în acel timp, de către N. Titulescu în problema alianţelor, spulberând aureola ce s'a creat în jurul lui în istoriografia actuală. Deasemenea sunt analizate în mod critic în lumina perspectivei istorice interpelările şi luările de poziţie în presă ale lui Gh. Brătianu în domeniul politicii externe româneşti.

Dr. Dan Cernovodeanu — Paris, în comunicarea sa „Despre stemele familiilor nobile româneşti din Transilvania (sec. 16—19) analizează cu multă competenţă modificările ce le-au suferit stemele nobililor români în diferitele etape istorice. În prima etapă apar elementele luptei antiotomane, în a doua etapă care corespunde cu perioada după 1700, adică ocuparea Transilvaniei de către austrieci, se simte în mod pregnant influenţa heraldicei moderne lucru ce se reflectă atât în aspect cât şi în decoraţia exterioară a stemelor .

Din nesecatul izvor de informaţie pentru istoria românească ce îl constituie cronicile săseşti Dr. Adolf Armbruster — Ratingen în comunicarea sa „Laudă istoriografiei săseşti" a prezentat convieţuirea româno — săsească aşa cum rezultă ea din scrierile cronicarilor saşi. Analiza începând cu cronicele murale din a doua jumătate a secolului al XVI-lea, continuând cu însemnările lăsate de către G. Reicherstoffer, H. Ostermayer, J. Jacobinus, C. Scheseus, A. Huet, G. Kraus etc. şi terminând cu istoricii dela sfârşitul sec. al XVIII-lea şi începutul sec. al XIX-lea J. Seivert, Andreas Wolf.

Domnul Val Cordun în „O legendă locală ucraineană privind creştinarea Moldovei în sec. I" arată că memoria populară a reţinut faptul că creştinismul a pătruns pe teritoriul Moldovei fără un conflict deschis, în ciuda revoluţiei spirituale ce a avut loc în popor. Un lucru semnificativ îl constituie faptul că poporul ucrainean considera pe volosi (valahi) ca nişte figuri mitice, ca un popor de iniţiaţi.

Ca un omagiu adus eminentului jurist român Leontin Constantinescu, fost profesor la Universitatea din Saarbrücken, dispărut de curând dintre noi, Mihai Cismărescu — München a prezentat „Opera juridică a lui Leontin Constantinescu". După o scurtă prezentare a situaţiei dreptului în lumea comunistă, autorul se opreşte mai îndelung asupra activităţii prodigioase depuse de prof. Constantinescu în domeniul dreptului comparat, precum şi asupra muncii de pionerat desfăşurată de acesta pe tărâmul dreptului european.

Dr. Matei Cazacu — Paris în comunicarea sa „Un fals prinţ otoman, impostor moldo-valah la curtea lui Ludovic al XIV-lea" a urmărit în mod viu şi captivant viaţa aventuroasă a aceluia în care în unele relatări apare sub numele de Mehmet Bei sau în altele sub acela de Ioan Mihail Cigala. Renferenţiarul supune unei critici ştiinţifice informaţiile în cartea apărută în Anglia în anul 1669 asupra acestui personaj, ajungând la concluzia că originea acestuia trebuie căutată în familia unui grec stabilit în Ţara Românească în timpul lui Matei Basarab.

Calitatea comunicărilor, descătuşate de orice încorsetare ideologică, precum şi numeroasele luări de cuvânt pe marginea temelor prezentate au conferit acestei sesiuni caracterul unui adevărat for ştiinţific, deschis şi liber, lucru posibil numai în climatul oferit de ţările cu adevărat democratice.

„Români" şi disidenţi la postul de radio „Europa liberă"

Îndată după atacul terorist asupra unui restaurant evreesc din Paris, la 9 August anul acesta, am ascultat postul de radio „Europa liberă", pentru a afla ultimile noutăţi.

Era tocmai programul „magazinul" şi Ioana Făgărăşanu, redactorul emisiunii, a anunţat textual: „. . . atentatul s'a produs în restaurantul românului Jo Goldenberg" ! ! !

A doua zi la acelaşi program, tot Ioana Făgărăşanu a ţinut să facă următoarea rectificare: „Jo Goldenberg este de origină turcă, nu român cum greşit am anunţat în emisiunea de eri"!

Dacă „romănca" Ioana Făgărăşanu (Violeta Filderman), ar fi anunţat dela început că Jo Goldenberg este evreu de origină română, totul ar fi trecut neobservat, dar enunţarea a fost clară: „restaurantul românului Jo Goldenberg"! În sfârşit a doua zi Ioana Făgărăşanu a dres-o precizând că Jo Goldenberg este turc, nu român! Curioasă rezonanţă de nume turcesc, de altfel ca şi românesc şi cu toate că restaurantul este evreesc, propietarul său este român, turc, poate dacă ascultam şi alte emisiuni, se transforma în francez sau japonez, în orice caz Jo Goldenberg numai evreu nu era!

Concluzia nu poate fi decât următoarea: dacă „românca" Ioana Făgărăşanu ar fi fost romăncă fără ghilimele, atunci Jo Goldenberg ar fi fost dela început şi până la sfârşit evreu necontestat!

Au mai trecut câteva zile şi tot la acest program, „românii" Sorin şi Eliza Cunea ne-au dat următoarea informaţie: „s'a acordat clauza naţiunii celei mai favorizate României! Iată interviul acordat de Rabinul Şef Moses Rosen din Bucureşti, corespondentului nostru Nestor Rateş".

Rabinul declara lui Nestor Rateş că a luat legătura în U.S.A. cu două comisii evreeşti, în faţa cărora a expus adevărata situaţie a evreilor din România şi că în urma acestor expuneri, comisiile evreeşti au recomandat Congresului american aprobarea pe încă un an a clauzei pentru România, ceeace Congresul a aprobat!

Rabinul se pare că ar fi evreu!

Comisiile erau evreeşti, sau cel puţin aşa a comunicat Rabinul Şef Moses Rosen corespondentului „Europei libere" Nestor Rateş.

Nestor Rateş este oltean barat, sau dacă preferaţi, român între ghilimele!

Redactorii postului de radio „Europa Liberă", Sorin şi Eliza Cunea sunt tot români, dar între mai multe ghilimele!

Fiind vorba numai de evrei în toată această afacere, ne punem legitima întrebare: nu cumva este vorba de o eroare? Poate a fost acordata clauza Israelului, nu României!

Au mai trecut două luni şi tot la postul de radio „Europa liberă", în programul „de vorbă cu ascultătorii", de care se ocupă domnul Vlad Georgescu, s'a citit următoarea scrisoare:

„Stimaţi Domni!

Ne bucurăm că avem această unică ocazie de a vă scrie, deoarece ascultând cu regularitate postul Dvs de radio, revoltaţi ne-am pus mereu întrebarea: Cine sunteţi Dvs. Domnilor Vlad Georgescu, Orăscu şi Krasnoserski? Salariaţii Congesului SUA sau ai guvernului Reagen în niciun caz nu sunteţi, întrucât nu reprezentaţi politica acestora, ci mai degrabă sunteţi disidenţii Partidului Comunist Român, respectiv disidenţi personali ai lui Nic. Ceauşescu, dar tot comunişti sunteţi, dar comunişti care promovaţi politica lui Gheorghiu Dej, respectiv Gh. Maurer. Vezi Doamne, de erau aceştia în continuare la putere, în România azi era raiul pe pământ!

Nu Domnilor, nu N. Ceauşescu este vinovat de tot ceeace se petrece în România azi, ci „Regimul PCR" ne ales de nimeni, căci dacă nu ar fi fost N. Ceauşescu, s-ar fi găsit „N" Ceauşeşti printre care, ca foşti membri de partid sau actuali (?!) aţi fi fost probabil şi Dvs. Vă întrebăm oare criminalul Gheorghiu Dej cu ce a fost mai bun decât urmaşul său N. Ceauşescu?

Cine sunteţi Dvs. Domnilor şi dece nu promovaţi politica Congresului american şi a guvernului Reagen, politica celor ce vă plătesc? In loc să combateţi comunismul, teroarea roşie care ne ucide, în loc să combateţi dictatura comunistă şi să promovaţi democraţia de tip occidental ai cărei salariaţi sunteţi, vă cufundaţi în criticarea lui N. Ceauşescu şi ridicarea în slăvi a criminalului Gheorghiu Dej şi a lui Maurer. Dece mereu ne comparaţi cu Ungaria, unde tot un guvern comunist, un conducător criminal cu mâinile pline de sângele revoluţionarilor din 1956 terorizează populaţia. Aceeaşi teroare comunistă este şi în Ungaria, un guvern neales de nimeni, impus de tancurile sovietice ca în tot „Lagărul socialist". Că bine s-a mai autonumit „Lagăr" căci într-adevăr lagăr este! Este poate unicul adevăr din toată ideologia comunistă.

Cine sunteţi Dvs. Domnilor? Ştie Direcţiunea Radiolului ce hram purtaţi?

Va rugăm să ne răspundeţi prin postul Dvs. de radio cine sunteti Dvs. şi ce hram purtaţi?

Grigore Îndoială şi ai săi . . .

P. S. În trecere prin occident fiind, sper că prin aceste rânduri am răsbunat atâtea momente de revoltă împotriva emisiunilor Dvs. atât ale mele cât şi a lor mei.

Grigore Grăbitul

31. 08. 1982"

Am redat textual şi în întregime această scrisoare deoarece ea reflectă revolta celor cu adevărate simţăminte româneşti la inconştienta propagandă marxist-leninistă a postului de radio „Europa liberă".

Nu vreau să spun prin aceasta că „Europa liberă", nu aduce reale servicii celor năpăstuiţi de soartă, prin programele de informaţii şi comentarii politice, de care cei din Ţară sunt total lipsiţi, dar restul programelor în general **otrăvesc pur şi simplu poporul român.**

Domnul Vlad Georgescu poate cere dela arhivă, interviul luat de către Noel Bernard fostului ambasador al României la Praga şi va vedea acolo, ridicarea în slăvi a lui Gheorghiu Dej, Chivu Stoica, Maurer etc.

CEI CE NU SUNT ROMÂNI, NU POT SIMŢI ROMÂNEŞTE, IAR CEI CRESCUŢI ÎN IDEOLOGIA MARXISTĂ PE CARE ŞI-AU ÎNSUŞIT-O- NU POT RENUNŢA LA EA.

Domnul Emil Georgescu mai bine şi-ar vedea mai departe de afacerile lui murdare, decât să spună Românilor că în România nu se găsesc alimente, căci aceasta o ştiu şi ei şi încă prea bine! Astăzi se ştie în România cine a fost acest „onorat" redactor al „Europei libere"!

Domnul Orăscu nu crede că ar exista şi alte metode decât cele marxiste pentru rezolvarea neajunsurilor din ţară? Ce fel de „liberal" este el? Poate a învăţat dela Tătărăscu "să pună frâna"?

Domnul Sorin Cunea nu socoteşte că, neexistând nici un român în nenorocita afacere a clauzei, ar fi fost mai decent să tacă din gură?

La scrisoarea trimisă de Grigore Grăbitul, cu întrebări atât de clare şi de precise, Domnul Vlad Georgescu a răspuns textual: "Grigore Grăbitul ne acuză de prea multă moderaţie". (nu aceasta a fost acuzaţia). „Aşi vrea totuşi să-i arăt că se înşală în multe privinţe. Nici eu, nici Orăscu, nici Krasnosselski nu am fost vreodată membri de partid şi nici nu am promovat cum zice, politica lui Gheorghiu Dej. Krasnosselski a fost secretarul lui Titel Petrescu şi a plătit aceasta cu o condamnare la 25 de ani, din care a făcut o bună parte. Orăscu a fost la tineretul liberal, în ceeace mă priveşte, aveam în 1944, 7 ani. Suntem însă oameni care ne iubim ţara şi neamul şi care fiecare în felul lui, a plătit fiindcă a avut curajul să-şi ţină capul sus".

Nu ştiu dacă pe Dumneavoastră, cititorii acestor rânduri, vă mulţumeşte răspunsul Domnului Vlad Georgescu? Pe mine însă nu mă mulţumeşte şi voi da explicaţiile necesare.

Nimeni nu l-a întrebat pe Domnul Vlad Georgescu ce a făcut Domnul Orăscu în prima sa tinereţe, ci se subînţelege că ce a făcut din 1944 şi până a ajuns în exil. Cum se axplică gândirea pur marxistă a domnului Orăscu, dacă a fost liberal? Cum se explică faptul că Domnul Orăscu a militat în exil, pentru îndreptarea guvernului dela Bucureşti, pentru dialog cu conducerea comunistă? Nu înseamnă acest dialog, că implicit domnul Orăscu recunoaşte orânduirea făcută de tancurile sovietice?

În ceeace-l priveşte, la întrebările clare puse în scrisoare, Domnul Vlad Georgescu răspunde că în 1944 avea 7 ani ! ! ! A uitat Domnul Vlad Georgescu că a fost întrebat clar, dacă a fost comunist, dacă a fost disident al P.C.R. sau disident personal al lui N. Ceauşescu?

Domnul Vlad Georgescu neagă a fi fost comunist şi nu pomeneşte nimic despre disidenţă!

Ne permitem să-i aducem aminte Domnului Vlad Georgescu că a scris o carte intitulată „Politică şi Istorie", în care scrie în numele disidenţii româneşti şi semnează pentru disidenţa românească!

La pag. 119, cap. „Programul mişcării disidente din România" scrie cele ce urmează:

Disidenţa română recunoaşte articolul 3 din Constituţie, care statutează **că forţa politică conducătoare a întregii societăţi este P.C.R."?**

La paginile 121 şi 122 scrie:

„Disidenţa română recunoaşte articolele 71—76 din Constituţie, care institue un regim prezidenţial, dar consideră că stilul adoptat de acesta după 1971 nu mai corespunde prevederilor constituţionale.

Disidenţa română nu vrea schimbarea preşedintelui, ea crede în zicala străbună „schimbarea domnilor, bucuria nebunilor"; doreşte însă schimbarea stilului său de conducere, încetarea pontifierii, renunţarea la cultul personalităţii, doreşte un preşedinte care să fie primus inter pares, nu domn de drept divin."

La pag. 123, domnul Vlad Georgescu continuă:

"Disidenţa română nu vrea schimbarea orânduirii, ci îndreptarea orânduelilor, ea crede că existenţa ei este legală va fi nu numai în interesul ţării, **dar şi în cel al P.C.R.,** care va găsi în prezenţa ei motive de stimuli în propria activitate, de auto-depăşire, în interesul general al ţării **şi al socialismului".**

Vlad Georgescu

Bucureşti, Martie 1977

Din primul aliniat dela pag. 119, se deduce clar că domnul Vlad Georgescu recunoscând P.C.R. ca forţă conducătoare a întregii societăţi, **nu poate fi decât comunist.** Că este comunist cu carnet de membru de partid, numai cu sufletul şi gândirea, sau din oportunism, aceasta este o altă chestiune.

Din următorul aliniat dela pag. 121—122 se deduce că domnul Vlad Georgescu a fost mulţumit de cum au mers lucrurile până în 1971 şi numai după această dată, începe disidenţa dânsului.

Prin aliniatul ce urmează, tot dela pag. 122, domnul Vlad Georgescu afirmând vechea zicală românească „schimbarea domnilor, bucuria nebunilor", ne demonstrează că nu ar vrea plecarea lui N. Ceauşescu, ci numai îndreptarea acestuia! Aici domnul Vlad Georgescu este de aceeaşi părere cu domnul Orăscu, care militează pentru îndreptarea greşelilor partidului şi ale conducătorului său! "Numai dialogul continuu cu orânduirea dela Bucureşti, o va aduce pe aceasta pe calea cea dreaptă" ! ! !

În sfârşit, la pag. 123, prin fraza „disidenţa română nu vrea schimbarea orânduirii, ci îndreptarea orânduelilor", domnul Vlad Georgescu este cât se poate de clar şi de explicit, dânsul voeşte conducerea mai departe a partidului comunist şi a lui N. Ceauşescu, dar în stilul de până în 1971!

După toate cele expuse mai sus, ne întrebăm: dece în răspunsul său lui Grigore Grăbitul, domnul Vlad Georgescu afirmă cu tărie că nu a fost şi nu este comunist, marxist sau disident? Ţinând seama de faptul că în anul 1944 domnul Vlad Georgescu avea 7 ani, este normal să fi primit o educaţie marxistă, iar apoi domnul Vlad Georgescu ajungând un intelectual remarcabil şi corect, era tot atât de normal să devină disident. Nu putem decât să-l felicităm pe domnul Vlad Georgescu pentru trezirea la realitate, cu atât mai mult cu cât cartea „Politică şi Istorie" a fost scrisă în ţară în 1977. Este explicabil faptul că domnul Vlad Georgescu s'a limitat la ceeace a scris, în condiţiunile din ţară, dar nu înţelegem dece odată ajuns în Occident, nu şi-a modificat unele idei, adaugând în cartea dânsului, ceeace nu putea fi scris în ţară, cu menţiunea: complectat sau elucidat la data de . . . în Occident.

După procedeul domnului Vlad Georgescu, de a-l induce în eroare pe domnul Grigore Grăbitul, după necomplectarea ideilor din cartea sa, domnul Vlad Georgescu ne lasă impresia ca a rămas comunist şi disident.

Ceeace ne miră însă în cea mai mare măsură este faptul că domnul Vlad Georgescu manifestă o reticenţă, o jenă, a afirma că este disident!

Nu domnule Vlad Georgescu, nu în felul acesta se poate porni cu dreptul în importanta funcţie de director al postului de radio „Europa liberă", pe care în curând o veţi ocupa. Această atitudine vă discreditează atât în faţa ascultătorilor acestui post de radio, cât şi în faţa propriilor dumneavoastră subalterni.

Directorul şi funcţionarii postului de radio nu au fost aleşi, ci numiţi, iar datoria dumneavoastră în momentul în care veţi lua postul în primire, este de a vă prezenta ascultătorilor, atât pe dumneavoastră cât şi pe funcţionarii dumneavoastră. Deasemeni aveţi datoria de conştiinţă de a aduce la cunoştinţa noii direcţii americane, trecutul funcţionarilor dumneavoastră.

Ne întrebăm, ce ar zice domnul Grigore Grăbitul şi ca el, milionele de ascultători români, când ar afla doar câte ceva din trecutul funcţionarilor postului de radio, ca spre exemplu:

Domnul Emil Georgescu a fost procuror şi înalt funcţionar al primăriei capitalei şi în această funcţiune fiind, ataca cu aceeaşi vehemenţă capitalismul, cu care atacă astăzi comunismul! Ce-ar zice bieţii ascultători români că domnului Emil Georgescu nu-i ajung cele 9000 DM lunar pe care îi are dela postul de radio şi a trebuit să se ocupe şi cu afaceri dubioase pentru a-şi complecta mijloacele de existenţă? (domnul Emil Georgescu a declarat acest lucru în recentul proces)!

Ce ar zice bieţii români când ar afla că informaţiile la „Europa liberă", sunt citite

(urmare în pag. 4)

Iulie 1941: Romăncuţă dela malul Nistrului, hotarul Moldovei lui Ştefan, aduce flori la mormântul unui soldat român necunoscut, unul din cei 434 000 ostaşi români care şi-au jertfit viaţa în anii lor cei tineri pentru ca România să nu fie ştearsă de pe hartă şi din Istorie.
Ei au drepturi asupra noastră şi asupra acelora ce vor veni după noi.

„Români" și disidenți la postul de radio „Europa liberă"

(urmare din pag. 3)

de doamna Alexandra Polizu, fosta soție a generalului de securitate Muscă?

Dar atunci când ar afla că Ioana Măgură-Carmel Bernard a fost secretar de partid la radio-televiziunea română și fiica spionului român implicat în procesul dela Berna, cu ramificații în Italia?

Nu am luat decât 3 exemple, dar ascultătorii postului de radio, trebue să fie informați de către dumneavoastră, că între toți funcționarii pe care îi aveți, Orientul mijlociu și apropiat este bine reprezentat prin evrei, armeni, greci, că aveți foarte mulți membri ai partidului comunist român și între toți aceștia, sunt și câțiva români cinstiți! Poate ar fi mai bine să-i enumerați pe aceștia din urmă, căci ar fi cu mult mai simplu și mai ușor!

Dacă predecesorul dumneavoastră Noel Bernard rămâne responsabil de această funestă adunătură, dumneavoastră sunteți responsabil, în primul rând, față de conștiința dumneavoastră de darea în vileag a realității. Dumneavoastră sunteți tânăr domnule Vlad Georgescu și veți apuca ziua în care poporul român își va face singur dreptate și credem că este bine să vă prezentați în acea zi, cu fruntea sus.

Credem ca ați procedat greșit față de domnul Grigore Grăbitul, nespunându-i adevărul, dar în momentul în care veți deveni director, așteptăm dela dumneavoastră o atitudine clară și fermă atât față de poporul român, cât și față de direcția americană și proprii dumneavoastră funcționari.

Terminați cu emisiunile în care anunțați că în piețele din România nu se găsesc morcovi, lapte sau castraveți, Românii știu mai bine ca dvs. acest lucru și mai devreme sau mai târziu, în nicio țară comunistă nu se va mai găsi nimic, căci un regim comunist, nu poate aduce decât falimentul total.

Treceți la esențial. Ați anunțat la postul dvs. de radio că Președintele Franței, dl. Mitterand, într-un interviu dat unor ziariști, a declarat că nu recunoaște tratatul dela Ialta? Dl. Mitterand a deschis o breșe, mergeți pe ea, lărgiți-o, aceasta este linia națională românească. Uitați de CC, de PCR, de RSR, de Gheorghiu Dej, de Maurer, de Ceaușescu, Dăscălescu etc. Ei nu sunt decât niște unelte, care au fost impuse de tancurile sovietice. Toți aceștia nu merită nicio atenție, cu-atât mai mult nu merită a li se comenta hotărîrile, care nu pot fi decât dezastruase, ele neputând duce decât la totala ruină a poporului român. După cum prea bine spune Grigore Grăbitul, dacă nu ar fi fost ei, ar fi fost alții, cu același rol și cu același rezultat.

Ați vorbit vreodată despre exilul românesc, ați spus că acest exil nu recunoaște Ialta, nu recunoaște orânduirea comunistă? Să nu vă scuzați că nu ați făcut-o fiindcă exilul românesc nu este unit, căci în ceeace privește Ialta și nerecunoașterea orânduirii comuniste, se poate spune că este o unanimitate de vederi. Faptul că există neînțelegeri este normal, sunt opinii contrarii și contradictorii, dar tocmai în multitudinea de păreri constă democrația. Dacă voiam să avem o singură părere, rămâneam sub „înțeleapta" conducere a „partidului"!

Eu nu cred că direcția americană a „Europei libere" s'ar împotrivi ca dumneavoastră să aveți mai mult curaj și să atacați adevăratele probleme românești, care în nici un caz nu sunt zarzavaturile pe care le întoarceți și pe față și pe dos, ci au o însemnătate politică mult mai mare decât aceea la care vă rezumați astăzi.

Este greu, domnule Vlad Georgescu, să luați o inițiativă, dar trebue să o faceți. Noel Bernard nu a fost atacat, findcă el era străin de neam și Dumnezeu! Pe dumneavoastră însă, nu vă va cruța nimeni, pentrucă sunteți român neaoș și, în postul pe care îl aveți, trebue să dovediți că simțiți și gândiți cu-adevărat românește.

Dumnezeu să vă lumineze drumul, să duceți la bun sfârșit greaua sarcină ce apasă pe umerii dumneavoastră.

Ion PANTAZI

EX MAJESTATE!

Scrisoare deschisă

De pe pământul unde mă aflu, care nu-mi este locul meu de naștere, dar în care trăiesc azi forțat de împrejurări, vă adresez rândurile de mai jos.

Am fost ofițer activ în armata regală română, pe care am servit-o cu cinste și devotament, ajungând la vârsta de 37 de ani la gradul de Lt. Colonel și activând în Corpul tehnic militar.

Dv. ați părăsit tronul în 1947, așa cum știm cu toții, adică v-ați călcat jurământul de credință de a servi, în ori ce situație s-ar fi aflat, Patria sfântă în care v-ați născut și ați trăit ca și mine.

Vă amintesc că vă plăcea să vi se spună, Mihai, voievod de Alba Iulia, dar nu ați căutat să fiți la înălțimea voievodului Ardealului, al cărui nume îl purtați.

Prin plecarea Dv., care a fost proiectată mai dinainte, ați căutat să aruncați praf în ochii ofițerilor activi, decretând o lege în 1946, prin care dădeați dreptul, celor ce v-au slujit, să plece de bună voie din armată, dându-li-se o pensie militară de serviciu. O parte dintre ofițeri, care au crezut în cuvântul Dv. și care nu aveau intenția de a se înscrie în partidul comunist dela putere, dar pe care l-ați patronat, au apelat la această lege și și-au dat demisia din armată. În momentul însă când li s-a făcut calculul pentru obținerea pensiei de serviciu, au constatat, cu stupoare, că v-ați bătut joc de ei. M-am numărat și eu printre ofițerii aceștia și decizia mea de pensie a fost emanată la 1 august 1947 de Casa Generală de Pensii, nu de Casa Militară de Pensii, cum era normal; după plecarea Dv. pensia mi-a fost anulată. Am făcut contestație pe vreme când încă vă găseați în țară, dar a fost în zadar, deoarece nu mi s-a dat dreptatea „regească" la care mă așteptam.

În felul acesta nu ați ținut socoteală de suferințele ofițerilor și ne-ați aruncat în brațele comuniștilor, scăpând de noi, sau cum s-ar mai zice, spălându-vă pe mâini ca Ponțiu Pilat. Pe de altă parte, pentru o decorație primită dela Kremlin, **ați vândut întreaga armată română lui Stalin**, care de-abia aștepta asta; ați vândut-o așa cum Iuda, pentru 30 de arginți, l-a vândut pe Iisus Cristos.

Tot în anul 1946 a mai ieșit o lege a Ministerului Învățământului, lege semnată de fostul ministru de pe atunci, domnul (astăzi tovarășul) Ștefan Voitec, care trăiește astăzi „liniștit" în România. Prin această lege se echivalau studiile foștilor ofițeri activi cu diplomele facultăților și institutelor superioare tehnice. După cum vă este desigur cunoscut, și această lege a fost un bluf, ofițerii ajungând bătaia de joc a acelora cărora se adresau pentru obținerea unui serviciu. Li se râdea în nas și erau trimiși la plimbare...

Fără să mă înjosesc, pot să o spun astăzi, chiar cu mândrie, că, pentru a-mi putea întreține familia, am ocupat orice post ce mi se oferea și aceasta pentru un salariu derizoriu, ca până la urmă să ajung și remizier la OCC-Confecție, vânzător de mărțișoare și de bilete de loterie. În acest timp, derbedei, lipsiți de cele mai elementare cunoștinte în treburile militare, luau locul ofițerilor pe care Dv. i-ați invitat să părăsească oștirea...

Dar toate aceste necazuri și umilinți mi-au călit puterea de muncă și voința de a răzbi, asemenea procesului la care este supus fierul pentru a deveni oțel. Astăzi sunt mândru că am ajuns la vârsta de 72 de ani, Dumnezeu ajutându-mi să vă pot adresa rândurile de față, descătușindu-mi inima și sufletul.

Au trecut 35 de ani dela fatidica zi de 30 decembrie 1947, iar Dv. trăiți regește, fără remușcări, într'o țară neutră și ospitalieră... Pe mine însă, gândurile mă duc la îndepărtații ani ai adolescenței. Vă mai aduceți oare aminte, Domnule Mihai de Hohenzollern, de eruditul profesor Enache Ionescu — de multă vreme decedat — care v-a predat, la Palat, cursul de Istorie?. L-am avut și eu profesor pe Enache Ionescu, la „Matei Basarab", vechiul liceu din București. În orele de clasă ne vorbea și de Dv. și ne lăsa impresia că este foarte mândru că-i este dat să dea lecții unui vlăstar regal. Destul de pretențios dar totodată și glumeț, când unul nu-și învățase lecția, Enache Ionescu îi da nota „iji" sau „rîță", cum obișnuia el să spună, iar dacă respectivul nu se silea să se îndrepte la învățătura, la sfârșitul anului îl lăsa corigent. Dacă Profesorul Enache Ionescu, pe vremea aceea, pentru înalta rațiune de stat, nu v-a dat nota ce desigur vi s'ar fi cuvenit, astăzi în schimb Națiunea română vă declară repetent, fără dreptul de a mai „repeta", cum se pare că intenționați, din propriul Dv. imbold sau împins de alții despre care vom avea ocazia să mai vorbim.

Un ofițer din fosta armată regală

Prof. dr. GINO LUPI
1892—1982

La 22 Octombrie a. c. s'a stins din viață la Milano, la frumoasa vârstă de 90 de ani, prof. dr. Gino Lupi, purtător al ordinului Coroana României în gradul de Comandor, conferită pentru meritul de a fi apărat cu scrisul său drepturile inalienabile ale Românieі asupra Transilvaniei.

Ultim descendent al unei ilustre familii italiene, Gino Lupi s'a născut la 23 Decembrie 1892 la Bondeno (Ferrara), dobândind prin studiile sale o bogată cultură umanistică.

Are revelația României cu prilejul primei sale vizite (în 1920), când îl cunoaște pe Nicolae Iorga, de care-l va lega o prietenie de o viață. Revine de mai multe ori în România și publică lucrări și studii de istorie, filologie, critică și istorie a literaturii țării noastre. După al doilea război mondial scrie o impozantă " Storia della Letteratura Romena", apărută în 1955 la Florenza, care constituie o prețioasă călăuză atât pentru studenții universităților italiene, cât și pentru orice om de cultură doritor a păși în asemenea domenii de cercetare.

Câțiva ani mai târziu prof. dr. Gino Lupi găsește în Institutul Român de Cercetări de la Freiburg o parte din țara pe care o considera ca o doua Patrie și devine Membru de Onoare al acestuia, urmărind și sprijinindu-l neîncetat activitatea.

Ca o încoronare a laborioasei activități dusă în favoarea Neamului românesc, el a donat Institutului de la Freiburg tot ce a avut mai de preț în viața sa de cărturar distins: **Biblioteca**, ce numără peste 15000 de volume și documente de mare valoare, moștenită de la străbuni și completată în tot cursul vieții sale. Această donație va constitui „Fondul prof. dr. Gino Lupi„, prevăzut cu un regim special și repartizat în cadrul Institutului într'un loc anume rezervat. Institutul Român de la Freiburg, care a primit cu profundă emoție această donație, va păstra ilustrului dispărut via sa recunoștință și va respecta întrutotul dorințele sale, făcând din aceasta un punct de onoare.

Nu putem încheia evocarea savantului, omului de bine și a pasionatului iubitor a tot ce este românesc, care a fost Gino Lupi, fără a cita câteva pasaje semnificative din Mesagiul trimis de el Românilor de la Institutul de Cercetări din Freiburg, „...ca și altor exilați risipiți în toată lumea, precum și Românilor rămași în România, credincioși latinității lor": „...ceea ce caracterizează mai mult originile latine ale acelui popor (român) care a știut să se mențină ca sentinelă avansată a Occidentului în secolele cele mai întunecate ale năvălirilor, ale luptelor, ale ocupațiilor, este „humanitas", „omenia" care m'a cucerit de la primele contacte și care m'a făcut să întreprind lungi și dese explorări de-a lungul și de-a latul întregii țări" și „Sunt fericit că biblioteca mea, ce cuprinde un puternic nucleu românesc, va intra împreună cu numele meu, după moartea mea, în Institutul nostru, ca să rămână veșnic bine păstrată, ca dovadă pentru vizitatorii veniți să cerceteze, și mai ales pentru Români, a dragostei mele pentru poporul de care mă simt legat cu mintea și cu sufletul." „...să am... o dulce și dragă odihnă pentru spiritul meu, printre rafturile **cu cărțile** mele, în țară germană, în mijlocul Românilor, a căror limbă am studiat-o și unde mi-am petrecut câțiva ani din viața mea de cercetător."

Wissen die Umweltschützer?...

daß der erste, staatlich verordnete Umweltschutz im Dritten Reich realisiert wurde. Schon im Jahre 1936 wurden in Deutschland die ersten Gesetze für den Naturschutz erlassen. Im Dritten Reich bestand die Behörde — **Staatsanwaltschaft der Natur.** Bei jedem Bau, besonders bei grossen Bauvorhaben, musste die Genehmigung diser Behörde eingeholt werden. Das Ziel war, die Natur durch Bauvorhaben und technische Eingriffe nicht zu schädigen.

NĂZUINȚI UGRO-ALTAICE

Fiecare popor, fiecare neam, caută astăzi spre trecutul său, să-și cunoască mai bine istoria, să-și identifice rudenii, dacă se poate cât mai mari, cât mai răspândite. E o dorință legitimă, deoarece totul converge astăzi într'acolo ca omul să cunoască pe cât mai bine lumea, mediul în care trăiește, în care a devenit ceea ce este. Micile ethnii, uitate și ignorate, strigă și ele tot mai mult că, iată, sunt, există și ele.

Uneori, întoarcerea spre „mărimea trecutului" riscă să devină bolnăvicioasă, surprinzător de nerealistă, ducând și la făurirea unor năzuinți clădite pe nisip. Sub acest raport, mi se pare, ungurul greu se dezminte. Până nu-și umflă peptul de trufie, până nu dă de înțeles că nu e de glumit cu el și până nu năzuiește mai încolo la al altuia nu poate trăi.

A avut loc undeva o seară culturală fino-ugrică. Și ține unul să scrie după aceea, nedându-și numele adevărat: „Mergând acolo (la program) mă întrebam de ce oare s'o fi năzuind atâta a auzi de unde vin strămoșii noștri? Când colo, tot ce s'a spus a fost o dezamăgire cruntă. Inima plânge numai când te gândești la toate acele tragedii prin care frații noștri și surorile noastre au trecut acum vreo 40 de ani. Când aranjezi un program pentru o seară culturală fino-ugrică atunci trebuie uitată politica și religia și lăsat omul să afle pe unde tot mai trăiesc neamurile noastre fino-ugrice și ce e cu limbile lor etc.

Mulți ar fi interesați să știe dacă noi, popoare înrudite, am putea să ținem contact unii cu alții fără granițe și de am putea avea o privire în negura istoriei, cu 2000 de ani înapoi, cum am mers noi împreună în expansiune spre Vest... Ce e mai important, trebuie să lăsăm generațiilor noastre viitoare o bază solidă de mândrie pentru moștenirea noastră și pentru cunoștințe mai îndeaproape cum aceste grupuri de neamuri mândre trăiesc și cum gândesc ele astăzi independent în Estonia, Ingermanland, Ungaria, Finlanda, Karelia. Nu te lăsa, fii mândru de obârșia ta!

Mare mulțumire vorbitorului ungur care a povestit despre existența neamurilor noastre departe în răsărit."

Iată, câtă mândrie dintr'o nimica toată; o seară culturală.

Dar, textul entuziastului iscălit cu alt nume, ca în cele mai multe cazuri la confrații noștri unguri, este însoțit și de o hartă cu mare pată, sugestivă, în nord pe lângă Marea Baltică și alta mai departe în sud, a Ungariei. Ca neamul să fie arătat cât mai mare, harta mai cuprinde Letonia și Lituania, țări ale căror limbi n'au deaface cu cele fino-ugrice.

Pe bună dreptate, unul mai cunoscător în materie și mai obiectiv, s'a zbârlit la aceasta și a intervenit față de publicul cititor, ca acesta să nu rămână indus în eroare. Cum se poate asemenea procedeu, scrie interventul, să incluzi în zona limbilor ugro-altaice Letonia și Lituania, când limbile acestora nu aparțin acolo, ci sunt rude apropiate ale limbilor indo-europene, iar numai estoniana e ruda ugro-altaicelor!

S. GÂRLEANU

Tribuna liberă

Greșală intenționată

Există în RF Germania de ceva mai mult timp de un an, o secție românească în cuprinsul „Asociației internaționale a drepturilor omului" ce își are sediul în Frankfurt.

Titlul acestei asociații sună frumos iar activitatea ei ar trebui să fie înălțătoare, convingătoare și determinantă în activitatea internațională, cu caracter național, al fiecărui cetățean liber din lumea întreagă. Am primit o invitație din partea celor de mai sus, mai precis din partea „secției românești" de a lua parte în ziua de 16 octombrie a. c. la o ședință în Frankfurt.

Curios din fire și plecând dela premiza că „hoțul neprins om cinstit se chiamă" am vrut să văd „pe viu" cu cine și cum se desfășoară această activitate pentru ajutorarea Poporului Român, cu toate că unele indicații pe care le aveam și asupra cărora voi insista în prezenta expunere, mă făceau să privesc cu mare suspiciune, ca român și ca om, activitatea acestei asociații așa cum se manifesta ea prin „secția română".

Ședința a fost deschisă și prezidată la începutul ei de Dl. Alexander Konstantin (alias Mircea Constantinescu, fost ofițer activ român, fost membru al partidului comunist român — tot activ —) în calitatea sa de al doilea purtător de cuvânt al „secției românești" în cadrul asociației, asistat de Dl. W. Rothenbecher purtător de cuvânt principal al intereselor românești din cadrul asociației, Dl. Agrusow director al „asociației" și un domn de origine română ce îndeplinea rolul de translator pentru ultimii doi mai sus citați.

Stupoare! Reprezentantul principal al intereselor românești în cadrul acestei asociații Dr. W. Rothenbecher nu știe românește! Cum poate el pricepe, prin ce forțe magice percepe acest domn, doleanțele Poporului Român, durerea întregii suflări românești asuprite de comunism, dorințele celor refugiați în Vest? Asta ar putea însă explica, dar nu scuza, ușurătatea cu care se tratează probleme naționale românești în cadrul acestei „asociații".

Dl. Alexander Konstantin citește, nu vă mirați, în limba română, un referat, dorind apoi să treacă la ordinea de zi indicată de program.

În acel moment Dl. M. Roșca din Offenbach se ridică cerând cuvântul în mod excepțional, arătând că dorește să facă cunoscut adunării, un document ce emana dela „Asociația internațională a drepturilor omului", document ce lezează drepturile Poporului Român, deci un document editat și raspândit chiar de cei în sala cărora ne aflam!

Dl. M. Roșca ridică în mână o hîrtie, documentul cu pricina, pe care îl recunosc după culoare și pe un ton cam iritat, dar ca român nici nu ar fi putut adopta alt ton vorbind despre această hârtie, arată motivul intervenției sale în afara programului „dinainte stabilit".

Intervine Dl. Alexander Konstantin și din public Dl. R. Roșeanu spunându-i că știu despre ce este vorba și ce vrea, dar că nu merită să se discute în cadrul acestei adunări la care participau cca. 25 de persoane, despre această hârtie. Sunt susținuți amândoi de D-nii. Ing. Chiriac și Arh. Maciu din public vociferând și apostrofându-l pe Dl. M. Roșca ca pe un intrus.

Se ajunge la un schimb neplăcut de cuvinte între cei citați mai sus și în acest moment apare activ „în arenă", Dl. Agrusow, directorul lui „Internationale Gesellschaft für Menschenrechte e. V.", îl bruschează pe Dl. Alexander Konstantin îndepărtându-l brutal de pe scaunul prezidențial, anunțând în limba germană „că din acest moment el conduce ședința, se discută numai ceeace aprobă el, poate participa la discuție numai acela căruia i-a dat el cuvântul, cine nu este de acord cu el poate parăsi sala și asta imediat, iar pe Dl. Roșca îl avertizează că dacă nu se astâmpără va chema poliția.

Această demonstrație și argumentație „democratică" de tip Stalinist a Dl. Director Agrusow, director al „Asociației Internaționale pentru „DREPTURILE OMULUI" am urmărit-o de lângă cuier, de unde îmi luasem pălăria și haina pentru a pleca din selecta adunare democratică.

Spre surprinderea mea toți connaționalii noștri, de această dată în postură de oameni liberi, stăteau cuminți pe scaune și priveau ca la o ședință de partid din RSR.

Am așteptat 10 minute la eșirea din blocul care adăpostește această „asociație", curios să văd cine mai pleacă din sală după „liberul și democraticul" început de ședință.

Neplăcut surprins am plecat singur, abătut, găsind subiectiv o scuză pentru cei rămași în continuare, măcar pentru o parte din ei, imposibilitatea de a percepe cele întâmplate, prin necunoașterea limbii străine de graiul lor matern, în care limbă, se desfășurase intervenția Dlui Agrusow. Dl. Dr. W. Rothenbecher nu putea face în calitatea sa de reprezentant al intereselor românești o traducere în limba neamului pe care îl reprezenta în cadrul „asociației".

Am expus pe scurt cele trăite în vizita de cca. 20 de minute făcută la „Internationale Gesellschaft für Menschenrechte e. V." Frankfurt/Main, încercând în continuare să vă dezvălui și Dvs. cam ce fac sau cum văd „domnii" din cadrul asociației problemele românești și ce a fost determinant în luarea de poziție a Dl. M. Roșca.

În sală, pe scaunul fiecăruia era pusă o documentație care desigur trebuia să ne facă cunoscute realizările și punctele de vedere ale asociației: O revistă nr. 5 sept.-oct. 1982 a asociației, o revistă despre drepturile omului în RSR (nu despre încălcarea drepturilor omului), informări foarte utile asupra legislației germane privind modalitatea și drepturile de acordare a azilului politic, o foaie volantă apărută și distribuită anul trecut privind încălcarea drepturilor omului în cinci cazuri pe care le descria, în RSR. Constat că ultima „realizare", o foaie volantă editată de „Secția drepturilor omului în Republica Socialistă România" și nu de asociație, editată și difuzată în cursul lunilor sept./oct. lipsea din documentația ce ne fusese pusă la dispoziție.

Această foae volantă o primisem dela un necunoscut ce o difuza cu ocazia Târgului Internațional al CĂRȚII ce se ținea în acel timp la Frankfurt. Momentul foarte bine ales, nu se poate face nici o obiecțiune.

Rămâne numai să le mai strigăm și noi un sincer „bravo" tuturor „ROMÂNILOR" participanți activi ca și celorlalți componenți din conducerea grupului român din cadrul acestei asociații ce poartă un nume atât de frumos și de răsunător.

Aceasta este foaea pe care o agitase Dl. M. Roșca și despre care fusese împiedecat să vorbească.

Despre ce este vorba în această foae volantă?

Să o traduc, apoi voi încerca să fac unele comentarii, păreri ce nu cer să fie adoptate de toată suflarea românească, dar voi fi fericit dacă își vor exprima părerea în scris sau la diverse tribune când se va ivi ocazia, cât mai mulți români liberi, indiferent de grupul sau grupulețul de care se simt atrași sau au aderat în lumea liberă.

Iată traducerea:

„Drepturile Omului în RS România
MINORITATEA UNGARA DIN RS ROMÂNIA LA STRÂMTOARE

De mulți ani în RS România sunt oprimate sistematic popoarele minoritare conlocuitoare. Guvernul ar dori să lichideze această problemă prin constrângerea la emigrare a componenților acestor minorități sau prin încercarea înglobării cu forța a acestor oameni, în sânul poporului român. Deaceea nu este de mirare că aceștia se simt în dublul sens prejudiciați și îngrădiți în drepturile lor:

Odată ca o oprimare cu caracter general și apoi ca componenți ai unei grupări etnice minoritare.

O parte din evreii și germanii ce locuesc în România, pot emigra, o parte din aceștia sunt „vânduți" și pot părăsi țara de baștină. Dar în special cei peste 2 milioane de unguri locuitori ai Transilvaniei nu pot fi răscumpărați deoarece nu există nimenea care să plătească pentru ei.

Guvernul încearcă prin diverse metode să intimideze și să încorporeze minoritatea maghiară:

Școli și universități ungare sunt îngrădite în activitatea lor sau chiar desființate, iar dreptul ungurilor de a folosi limba maternă îngrădit.

Încearcă un ungur să protesteze pentru drepturile minorității ungurești, de exemplu Kiraly Karoly din Transilvania, atunce se expune la represalii. Cei ce luptă pentru drepturile lor se expun riscurilor celor mai mari, de a-și pierde locul de muncă sau de a fi transferați în alt post la mari depărtări de locuința lor. Oprimarea și hărțuirea din partea autorităților merge atât de departe încât unii din ei ca de exemplu învățătorii Szikzai Jenő și Zsufa Zoltan din Brașov nu au găsit altă eșire decât prin sinucidere.

Ungurii urmăriți din din R. S. România se adresează organizațiilor internaționale și caută sprijin în situația grea de viețuire în care se găsesc. Câteva cazuri:

1. Timar Agoston 58 ani cu 14 copii. Nu poate lucra decât ca zidar ajutor timp de 6 luni pe an, cu salariu redus. Și el este tratat neomenos din cauza credinței lui religioase, acum, în special de când a depus cerere de plecare trăește cu toată familia în mizerie.

2. Feher Gyorgy 31 ani, electrician, este urmărit ca și întreaga familie din motive religioase. A făcut cerere de plecare în 1980 cu întreaga familie. De atunci i-a fost redus salariul și a fost chiar o dată interogat de generalul de securitate Iona.

3. Nemeth Judith cu fiica doresc că emigreze la soț în USA. Li s-a întrerupt legătura poștală cu soțul și sunt supuse umilirilor.

4. Kocsis Julia Magdolia cu soțul și copilul așteaptă din 1980 să obțină pașaportul pentru a se duce la părinți în Vest. Și ei sunt supuși cunoscutelor măsuri de urmărire pentru a fi constrânși să-și retragă cererea de plecare. Solicităm opinia publică din R. F. Germania să nu neglijeze problema minorității maghiare din R. S. România. Guvernul R. S. R. trebuește permanent reamintit că s-a angajat prin tratate internaționale să respecte și să păzească drepturile minorităților".

— În continuare se cere a se lua poziție pentru aceste cazuri, de a se adresa scrisori excelenței sale N. Ceausescu și ministrului de interne al R. S. R., de a se trimete scrisori de încurajare celor patru în cauză și de a se sprijini asociația prin ajutoare bănești."

Asteptăm acuma comentariile ROMÂNILOR LIBERI la cele de mai sus, dar voi îndrăzni să reîmprospătez memoria unora. Poate mâine murim și noi și atuncea pot apărea asemenea foi volante scoase de „Internationale Gesellschaft fer Menschenrechte" și nu mai poate lua nimenea o atitudine deoarece comunismul românesc falsifică istoria țării ajutând în felul acesta pe cei rău voitori să afirme numai ceeace le convine lor.

Mă voi intoarce la o dată rămasă memorabilă atât pentru Poporul Român cât și pentru cel Ungar, la acel 4 August 1919, când intră în Budapesta Armata română pentru a izgoni dela putere din Ungaria comunismul instaurat și reprezentat de Kuhn Bela ce îl avea ca secretar pe Luka Laslo, cel ce va deveni mai târziu cunoscut în România sub numele de Vasile Luca.

În felul acesta **România** și **nu alt stat** dă posibilite statului ungar de a nu fi blagoslovit încă din 1919 de comunism și de a putea exista în conjuctura europeană și mondială postbelică. Timpul face însă ca multe lucruri pozitive, în special când lucrează și reaua voință, să fie date uitării.

La 9 Decembrie 1919 Clemenceau ne impune ca o condiție pentru semnarea tratatului de pace, mai întâi semnarea tratatului minorităților la Paris.

Când Brătianu a parăsit sala de tratative a conferinței de Pace din cauza divizării Banatului trântind ușile după el, Clemenceau scrie și publică un articol intitulat „Satrap oriental".

Când impune semnarea tratatului minorităților același satrap occidental trimete o scrisoare rămasă celebră motivând porcăria pe care o impunea Poloniei, României, Ceho-Slovaciei și Jugoslaviei prin faptul ca aceste state câștigau la sfârșitul războiului teritorii, motivare dată deoarece se pusese vehement în discuție situația Germaniei care numai ca un stat unitar nu putea fi socotit chiar și la acea dată.

Prin reintegrarea Ardealului la 1 Decembrie 1918 pe lângă Români ne revine și o populație maghiară ce se cifra la aproape 1.000.000 de suflete, iar prin alipirea Basarabiei și Bucovinei căpătăm un dar suplimentar de 400.000 de evrei pe lângă ceice existau în țară la acea dată și care astfel se cifrau la 800.000 de suflete.

Din acest număr de evrei, la primul recensământ care are loc în România Mare, peste 200.0000 se recunosc a aparține minorităților ungare, ruse sau austriece. Despre o minoritate etnică evreo-germană nu făcea nimenea declarații în vremea aceea; a devenit modern și folositor abea după 1960 și numai în R. F. Germania.

Sunt obligat să trec peste acei ani grei pentru populația românească și evrească din acea parte a Transilvaniei ce a fost cedată prin „Arbitrajul dela Viena" la 30 August 1940, trecând sub conducere statală maghiară.

Cunosc familii de unguri evrei din Transilvania care nu se vor regăsi până la moarte din cauza traumelor provocate în lagărele germane unde au fost livrate de autoritățile ungare.

Cunosc familii românești din acea parte a Transilvaniei cărora le-au dispărut pentru totdeauna părinții sau copiii.

Știu că în acea perioadă în România nu a fost predat nici un evreu sau ungur Nemților și că nu există evreu român care să fi terminat războiul cu număr de înmatriculare tatuat pe braț. Mai știu că, cel puțin până la 23 August 1944, ungurii din România luptau în unități românești pe front contra bolșevismului.

Ajungem la anul de grație 1944. Vine „Armistițiul" încheiat la 12 Septembrie la Moscova și nu așa cum mai cred încă mulți astăzi, la 23 August, se ivește „PACEA" la orizont. Odată cu desfășurarea acestor evenimente apare la suprafață și partidul comunist în România, iar primii înscriși în partid, cei care vor forma abia din acest moment nucleul de bază al partidului, sunt Țiganii, Evreii și Ungurii, aceiași care astăzi vor să părăsească corabia construită de ei, pe care au condus-o cu profituri mari în dauna Poporului Român. Aceste „minorități" au mirosit repede de unde bate vântul favorabil desfășurării pânzelor lor și deoarece nu aveau ce pierde, nu era patria lor, s'au căpătuit repede ocupând toate posturile de răspundere, fața de partid, contribuind efectiv la distrugerea țării și nu așa cum îi scuză unii, unii chiar dintre români, că ar fi profitat numai de bunuri materiale.

Să ridice mâna sus acel ROMÂN care a avut în acea perioadă de timp un director sau un șef de cadre pe care îl chema autentic Ion Ionescu sau Vasile Marinescu. Unde sunteți domnilor dela „Asociația Internațională a drepturilor omului" să vedeți cât de puține mâini se ridică și câte fețe întristate ale atâtor milioane de români vă privesc?

În PCR nu au existat numai Ana Pauker, Theohari Georgescu, Iosif Chișinevschi, Vasile Luka, sau Leonte Răutu ca exponenți din partea minorităților conlocuitoare, cum le`place comuniștilor să le numească, ci și toți acei cățel și șobolani care fluturau carnetul roșu „răzându-ți" în față până ce căpatau pașaportul de emigrare.

Pe toți aceștia care vorbeau sau vorbesc încă o românească scâlciată pentrucă li se închid școlile în limba maternă, ceea ce nu îi împiedecă însă să slujească în continuare cu devotament partidul în dauna Poporului Român nu avem voe să-i uităm.

„Internationale Gesellschaft für Menschenrechte" susține că sunt oprimați cei ce aparțin minorităților în România, dar de asuprirea Românilor cu ajutorul multora care au astăzi nume schimbate „ro-

(urmare în pag. 12)

În numele și în respectul adevărului

„Noi Ungurii n'am vrut niciodată să învățăm. N'am vrut niciodată să luăm în considerație adevărul că răsăritul Ungariei este locuit de ROMÂNI. O federație ar fi fost singura cale pentru a ocoli catastrofa. Dar Ungurii n'au vrut să știe de așa ceva".
(Diplomatul J. de Szilassy; Căderea Monarhiei de la Dunăre).

„On ne se dégage pas facillement d'une longue erreur". (A. Fabre-Luce).

Înainte de a analiza adevărul unei alte afirmații din rezoluția de care ne ocupăm: (vezi Nr. 146 — Stindardul) „Ungurii din Transilvania au fost deznaționalizați în mod sistematic sub diverse guverne românești, fie regaliste, fasciste sau comunist", credem că nu e lipsit de interes să aruncăm o privire în trecut, asupra perioadei „mileniului maghiar", perioadă în care Românii din Transilvania erau considerați **înafara legii.** Deja în partea finală a articolului nostru din numărul 146 (Sept. 1982), referindu-ne la cei 51 ani de anexiune a Transilvaniei la coroana Sf. Ștefan (1867—1918) perioadă în care dominația maghiară s'a dezlănțuit cu o furie pe care numai panica o pune în mișcare, am arătat până la ce grad de orbire a putut duce această politică. În rândurile ce urmează vom urmări istoric diferitele metode și practici prin care Ungurii au încercat și adesea au reușit să deznaționalizeze populația românească a acestei provincii.

Dieta, o foarte veche instituție transilvană — organ suprem al principatului — compus din cele trei națiuni recepte (Ungurii, Sașii și Secuii) specifica prin însăși deciziile ei, **Aprobatae et Compilatae Regni Transylvaniae Constitutiones**, următoarele:

— Valahii sunt **tolerați** provizoriu („pro tempore") în Transilvania; existența lor fiind recunoscută și acceptată doar în măsura în care sunt folositori binelui public, „PROPTER BONUM PUBLICUM" (A. & C. p. 15, P I T IX, art. 1)

— Copii preoților români din Transilvania erau urmăriți și reduși la starea de iobag (servus) îndată ce părăseau casa părintească. (A. & C. p. 15, P I T VIII, art. 3).

— Preoților români — spre deosebire de clerul celor 4 religii recunoscute — li se aplica jurisdicția civilă.)A. & C. p. 15, P. I, T VIII art. 4.)

— Preoții români din alte țări nu puteau intra în Transilvania (asta într'o epocă în care clerul reprezenta cea mai mare parte dintre cei ce călătoreau). (A. &C. p. 14 P I T VIII art. 2).

— Românilor din principate le era interzisă pătrunderea pe teritoriul Transilvaniei. (A. & C. 232, P V, E. XXXVIII).

— Spre deosebire de ceilalți locuitori, Românii nu aveau dreptul ca să poarte arme. (A. & C. 234, P V, E. XLIV). Etc. etc.

Pentru a aprecia această **situație** trebue să nu pierdem din vedere că, „spre deosebire de majoritatea statelor europene, descriminările aplicate Valahilor erau în funcție nu numai de criterii politice și feudale ci aveau în vedere rasa sau naționalitatea de origine precum și confesiunea religioasă". (Asta într'un principat pluriconfesional!) (G. Barit, Părți alese din Istoria Transilvaniei — Sibiu 1889 vol 1 pag 7)

Însăși Casa de Austria încearcă — în perioada în care își exercită suzeranitatea asupra principatului autonom al Transilvaniei — să îmbunătățească prin conesii soarta populației românești majoritare aici. Dieta Transilvană însă replică: „Am luat decizia de a ruga în mod umil Maestatea Voastră să nu acorde acestei națiuni (Românilor n. n.) mai multă libertate decât a avut până astăzi, pentrucă astfel s'ar produce un prejudiciu celorlalte trei națiuni" (Pordea) și tot Dieta Transilvană din 1681 prin articolul de lege 68 decretă: „Statutele și privilegiile Valahilor fiind periculoase pentru țară și coroană se casează întocmai ca mai înainte art. 90 din anul 1609 și art. 40 din 1635, precum și toate promisiunile făcute mai târziu, declarându-se lipsite de putere și de drept." (apud Păcățianu, — Cartea de Aur, p. 642). Aceeași dietă în 1699 se plânge Împăratului că unirea bisericească a Românilor cu Roma n'ar fi sinceră și că a recunoaște și pentru Români privilegii (ca urmare a acestei uniri n. n.) ar aduce cu sine răsturnarea situației juridice și, luând poverile de pe umerii Românilor s ar produce o apăsare asupra celor trei națiuni! (Hurmuzaki — Documente, V/1, 538; apud Bârlea). Iată și un fragment dintr'o scrisoare oficială trimisă guvernului în August 1790 de către Szigmond Kemény și notarul comitatului Tg. Mureș, Istvan Kabos: „. . . să se refuze **națiunii** române (Viena, în 19 Martie 1701 prin a doua Diplomă Leopoldină a acordat denumirea de NAȚIUNE populației române din Transilvania, n. n.) adunarea generală pe motivul violării legilor și ca ofensă adusă națiunii noastre" (maghiare n. n.), (Arhivele de Stat Tg. Mureș, FDM/UJR no. 5, 9 August 1790), la care autoritatea oficială din Cluj răspunde în circulara sa către comitatele din Transilvania: „Noi avem legi clare care precizează că înafară de trei națiuni (timp de 150 de ani Dieta Transilvana se încăpățânează să nu recunoască Diploma II-a Leopoldină, adica **NAȚIUNEA ROMÂNĂ** în Transilvania, n. n.) legal recunoscute, în țara noastră nu mai există nici o altă națiune, prin urmare înafară de cele trei națiuni nici o altă națiune n'are drept de a convoca o adunare generală și totuși dacă s'a întâmplat, noi nu știm pentru care rațiune s'a permis, fără știrea țării o adunare neobișnuită unui **popor străin**" (Arhivele de Stat Tg. Mureș, FDM Ofic. Ho. 412, 1790).

Acest ton nu trebue să ne surprindă dacă avem în vedere anumite realități socialetnice, consolidate prin **abuz** multisecular. În 1555 Dieta de la Tg. Mureș hotărăște: „Românul să nu poată denunța pe delincventul ungur sau sas celor 12 jurați ai comitatului, însă ungurul sau sasul pot denunța pe român", (Monumenta Cimit. Regni Transilv. Ed. A. Szilagy, Budapest 1875 I p. 393).

Trebue să recunoaștem că în Transilvania în secolele trecute era **incomod** să fii și să rămâi **român.** Însă în momentul în care renunțai la religia ta, la identitatea ta etnică, situația se schimba. Astfel procesul de desnaționalizare al Românilor transilvăneni poate fi urmărit încă din evul mediu; nu trebue uitat că recunoașterea titlurilor nobililor români era condiționată de maghiarizarea celor ce doreau să nu le piardă. Am văzut în numărul trecut cum nume străvechi românești au devenit 100% maghiare, procesul atingând vârful piramidei, purtătorul coroanei.

Soarta celor ce nu acceptau să-și răscumpere supraviețuirea prin renunțarea la etnie se oglindește în cele expuse mai sus ca și în cele ce vor urma.

În numărul trecut dam câteva exemple de felul în care statul „național" maghiar născut la 1867 în urma compromisului austro-ungar a încercat să transforme națiunea maghiară din minoritate în majoritate! Vechile metode au fost înbunătățite de altele „moderne", mai eficace, neținând seamă de anacronismul cu care se împodobeau. Panica aducând violența la paroxism, nici un mijloc nu mai este disprețuit, nici un domeniu lăsat la o parte: Școala, prin legea Appony din 1907; Biserica, prin înființarea Episcopiei greco-catolice maghiare de Hajdudorogh; Politica, prin legea electorală a contelui Tisza etc. etc., acțiuni încununate de **Societatea pentru Maghiarizarea Numelor.**

Despre legea Appony deputatul Lajos Mocsary — fost lider al partidului lui Kossut se întreabă în parlamentul maghiar: „Unde o să ajungem noi cu legea care obligă predarea în școli în ungurește. În zadar tăgăduim! Față de naționalități urmărim o politică bolnavă și bolnavă e și părerea actualului ministru al cultelor care spune că în Ungaria nu e permiss ă se dezvolte altă cultură decât cea maghiară." Din relatarea următoare reiese că ceea ce decide Budapesta, organele executive aplică întocmai. La cererea D-lui Mihaly de a înființa un despărțământ Astra la Sighet, șeful poliției, D-l György Jbrany dă următorul răspuns înregistrat cu Nr. 8863, la 20 Ian. 1913: „Anunțarea făcută nu o iau la cunoștință iar ținerea adunării o interzic. În Ungaria nu este permisă decât propagarea culturii maghiare, deoarece propagarea culturii națiunilor **străine** împiedică consolidarea ideii de națiune maghiară unitară. „(Filipașcu, 229). Ce splendid! Pentru o idee atât de înaltă merita nesocotită realitatea: existența națiunii române (majoritate absolută în Transilvania). Într'adevăr legea Appony era de o strictețe exemplară: Înainte de primul război mondial, Românii din Transilvania aveau (sub regim maghiar) 1 liceu la 560.000 locuitori, după 15 ani de „politică sistematică de deznaționalizare" aplicată minorității maghiare de către regimul românesc, Ungurii au câte un liceu în limba maternă la fiecare 20.000 locuitori. Asta în treacăt fie spus, deocamdată.

Societatea pentru Maghiarizarea Numelor fiind o necesitate resimțită odața cu apariția statului național maghiar, e salutată de presă: „Din această sfântă zi să fim unguri nu numai în inimă ci și prin nume" (Nr. din 17 Martie 1898 al ziarului Szekely Lapok din Tg. Mureș, **regiune în care astăzi procentul minorității maghiare este cel mai ridicat!**). Iată ce statua societatea respectivă:

— Cine poate vorbi limba maghiară să fie trecut ca UNGUR în registrul stării civile.

— Să nu fie primit **nici un** funcționar cu nume nemaghiarizat.

— Nu se pot înființa școli minoritare (române, germane etc.).

— În școală să fie restrânsă folosirea limbii române.

— În toate școlile învățământul religios se va face numai în limba maghiară. Etc. etc.

Pentru ușurarea punerii în practică a acestei MICI formalități D-l Zoltan Lengyel, fondatorul susnumitei societăți, întocmește o carte onomastică apărută la Budapesta — Magyar Névköny — din care cei doritori își putea alege noul nume maghiar; nume neaoș românești erau ortografiate undurește, ex: Ciobanu = Csobany; Mircea = Mircse; Mocanu = Mokany; Negrea = Nyegre! Mai jos dăm în facsimil prima pagină a Buletinului de schimbare a numelor autorizat de guverul maghiar în primul semestru al anului 1890.

KIMUTATÁS

az 1890. év I. felében engedélyezett névváltoztatásokról.

Eredeti vezetéknév	Felvett uj vezetéknév	A családfő és gyermekeinek polgári állása	lakhelye	születési helye	év	vallása	Az engedélyt tartalmazó min. rend. száma	
Augenstein Simon	Szemes	cs. és k. [illegible]	Stolác	Kalocsa	1867	izrael.	4219/90	24
Andrasik Károly	Bényi		Félegyháza	Brodnó	1868	r. kath.	5671/90	25
Augenfeld Ödön	Szemző	csendőr	Sopron	N.-Kanizsa	1862	izrael.	6692/90	29
Dr. Albu Mózes	Zágoni	ügyvéd, előbbi kiskorú gyermekei	Sepsi-Szent-György	Zágon	1847	reform.	16435/90	45
„ Irma	„		„	Sepsi-Szent-György	1878	„		
„ Zsigmond	„		„	„	1880	„		
„ Gizella	„		„	„	1883	„		
Albu József	Zágoni	távirdó tiszt, előbbi kiskorú gyermekei	Kolozsvár	Zágon	1849	reform.	17172/90	49
„ Irma	„		„	Kolozsvár	1878	„		
„ József	„		„	„	1880	„		
„ Viktor	„		„	„	1886	„		
Andrasics György	Andrási	szijgyártó	Szabadka	Szabadka	1865	r. kath.	22542/90	88
Austerlitz Jakab	Acsai	kereskedő, előbbi kiskorú gyermekei	Budapest	Nagy-Várad	1836	izrael.	22715/90	89
„ Kálmán	„		„	Karczag	1870	„		
„ Henrik	„		„	Nagy-Várad	1873	„		
„ Majer	„		„	„	1875	„		
Abeles Vilmos	Áldor		Bécs	Mattersdorf	1865	r. kath.	23947/90	102
„ Ede	„		„	„	1864	„		
Albu Sándor	Zágoni	tanító	Ékfalva	Kis-Borosnyó	1860	reform.	31205/90	117
Ausländer Lipót	Alföldi	kereskedő, előbbi kiskorú gyermeke	Szeged	Szeged	[illegible]	izrael.	42162/90	146
„ Antal	„		„	„	[illegible]	„		
Blaskó Gyula	Báró	csendőr hadnagy	Kolozsvár	Dobó-Ruszka	1863	r. kath.	2085/90	19
Berger Ágoston	Berkes	kiskorú	Béda	Vám-K.-Martyán	1871	r. kath.	4912/90	28
Böhm Félix	Tordai	kiskorú	Budapest	Budapest	1874	izrael.	8908/90	41
„ Emil	„	„	„	„	1875	„		
„ Imre	„	„	„	„	1869	„		
Balika Ferencz	Bálint	kovács mest.	Alvincz	Kolozsvár	1859	r. kath.	9717/90	44
Buxi Albert	Alföldi		Sarkad	Sarkad	1868	reform.	12466/90	53
Berger Árpád	Benedek	kiskorú	Székesfehérvár	Székesfehérvár	1870	izrael.	15975/90	63
Butorácz József	Barna	csendőr	Szaniszló	Zalaber	1864	r. kath.	16601/90	65
Bömches József	Debreczi	papnövend.	Brassó	Brassó	1870	r. kath.	17198/90	69
Bojnitzer József	Horvát		Törpény	M. Vásárhely	1864	izrael.	18725/90	70
Dr. Bródy Gyula	Bán	orvos	Kölegyám	Békés	1857	reform.	18366/90	7
Brück Ármin	Biró		Debreczen	Debreczen	1866	izrael.	19292/90	
„ Márton	„		„	„	1869	„		
„ Salamon József	„		„	„	1877	„		
Breier István	Berényi	vasuti fönök	Szekudvar	N.-Kikinda	1842	r. kath.	20072/90	82
Braun Károly	Barna	kiskorú	Budapest	Budapest	1879	izrael.	22714/90	90
Beitler Henrik	Bartos	fényképész, előbbi fia	Budapest	Budapest	1854	izrael.	24461/90	91
„ Kálmán	„		„	„	1886	„		
Baumwasser Alajos	Por	hivatalnok, előbbi nagyk.	Budapest	Esztergom	1834	r. kath.	24402/90	94
Eleonora	„		„	„	1862	„		

Procedeul este ridicat de presa timpului la rang de principiu de regenerare națională. Șovinistul maghiar Bela Grünwald îmbracă **furtul etnic** în frumusețea unei deducții logice: „Dacă vrem să trăim trebue sa ne înmulțim și să ne întărim prin asimilare de elemente străine." (apud S. Pfeiffer — Beiträge zur Kentniss des Deutschtum in Rumänien — Sibiu 1940). Inspirat de această politică, fără teamă că Istoria va descoperi într'o bună zi în fața lumii întregi conținutul etnic al ceea ce astăzi este prezentat ca NAȚIUNE MAGHIARĂ, șovinismul unguresc va epuiza toate metodele posibile de **înmulțire.**

*

Maghiarizarea s'a extins astfel și asupra localităților; Sub pretextul unei mai ușoare deosebiri, introducându-se următoarea nomenclatură „diferențiată":

Mănăşturul	românesc, unde din 1174 locuitori 1162 sunt români	
	unguresc, unde din 1975 locuitori 1309 sunt români,	(deci 66,2%)
Cisteiul	românesc, unde din 685 locuitori 664 sunt români	
	unguresc, unde din 701 locuitori 377 sunt români,	(deci 53,7%)
Cubleşul	românesc, unde din 284 locuitori 272 sunt români	
	unguresc, unde din 1095 locuitori 855 sunt români,	(deci 78,0%)
Silvaşul	românesc, unde din 538 locuitori 430 sunt români	
	unguresc, unde din 300 locuitori 281 sunt români,	(deci 93,6%)
Vălcăul	românesc, unde din 681 locuitori 666 sunt români	
	unguresc, unde din 2110 locuitori 1239 sunt români,	(deci 58,7%)

*

Datele aparțin statisticilor maghiare din 1900. Conform documentelor aceluiași oficiu statistic maghiar se pot extrage pentru Transilvania aproximativ 70 denumiri de localități care încep cu cuvântul „magyar". Iată câteva exemple:

1.	Magyar-bogata	din 438	locuitori	388	sunt români	(88,5%)
2.	Magyar-bodza	din 5451	locuitori	5190	sunt români	(95,2%)
3.	Magyar-borosbocsard	din 700	locuitori	695	sunt români	(99,2%)
4.	Magyar-csanád	din 3025	locuitori	1788	sunt români	(59,1%)
5.	Magyar-csesztve	din 701	locuitori	377	sunt români	(53,1%)
6.	Magyar-fodorhaz	din 627	locuitori	483	sunt români	(77,0%)
7.	Magyar-feleg	din 548	locuitori	544	sunt români	(99,2%)
8.	Magyar-gyerömonostor	din 1974	locuitori	1309	sunt români	(66,3%)
9.	Magyar-herepe	din 491	locuitori	368	sunt români	(74,9%)
10.	Magyar-igen (Ighiu)	din 1585	locuitori	1182	sunt români	(74,5%)
11.	Magyar-kékes	din 386	locuitori	384	sunt români	(99,4%)
12.	Magyar-köblös	din 1095	locuitori	855	sunt români	(78,0%)
13.	Magyar-legen	din 460	locuitori	360	sunt români	(78,2%)
14.	Magyar-macskas	din 564	locuitori	374	sunt români	(66,3%)
15.	Magyar-nadas	din 650	locuitori	525	sunt români	(80,7%)
16.	Magyar-ósag	din 338	locuitori	335	sunt români	(99,1%)
17.	Magyar-peterd	din 857	locuitori	820	sunt români	(95,6%)
18.	Magyar-sard	din 772	locuitori	680	sunt români	(88,1%)
19.	Magyar-sülye	din 907	locuitori	638	sunt români	(70,3%)
20.	Magyar-szákos	din 3067	locuitori	2971	sunt români	(96,8%)
21.	Magyar-szilvás	din 300	locuitori	281	sunt români	(93,6%)
22.	Magyar-szentfal	din 694	locuitori	666	sunt români	(95,9%)
23.	Magyar-uyfalo	din 841	locuitori	776	sunt români	(92,2%)

*

„Dreptul" pe care și l'a luat oficialitatea maghiară de a colora **UNGUREȘTE** harta Transilvaniei denumind **maghiare** localități în care majoritatea absolută a populației românești ajunge până la 99% are aceeași justificare ca și abuzul următor: „Nici un nume românesc menționat în hărțile austriace ale Transilvaniei făcute în jurul anului 1900 nu mai figurează în ediția din 1919 a institutului geografic militar din Budapesta. Toate au fost traduce în ungurește, chiar regiunile pur românești". (S. Pop — Postume, pag. 193)

— Înființarea Episcopiei greco-catolice maghiare la Hajdudorogh ne dă măsura absurdului și anvergura atinsă de disprețul realității în acțiunea de maghiarizare. Deja în 1873, concomitent cu propaganda pentru introducerea limbii maghiare în biserică, se înființează vicariatul greco-catolic maghiar de Hajdudorogh, iar în 1912, se publică bula „Cristi fideles graeci" care taie din Biserica Română Unită cu Roma ▸

83 parohii cu 73.225 credincioşi, ce trec sub jurisdicţie maghiară. Primul episcop de Hajdudorogh, St. Mikolssy declară despre această episcopie: „Scopul ei este să-i înveţe ungureşte pe români". Numai din două judeţe, Bihor şi Satu-Mare, după cum reiese din lista alăturată (întocmită după: „A magyar korona orsagainak 1900 evi népszámlálasa. A népsség általánas leirása községenkint"; 1902 Budapest şi „A magyar szent korona orszagainak helységnévtara"; 1907 Budapest) au fost deznationalizaţi astfel 35.473 români.

Nr.	Comuna	Judeţul	Gr.-cat „neromâni"[1]
1	Albiş	Bihor	43
2	Almoşd	Bihor	315
3	Ambud	Satu M.	73
4	Andrid	Satu M.	56
5	Apateu	Satu M.	60
6	Artand	Bihor	69
7	Baia Mare	Satu M.	2798
8	Bătarci	Ugocea	70
9	Berea	Satu M.	26
10	Berend	Satu M.	144
11	Bervei	Satu M.	57
12	Biharia	Bihor	165
13	Bocicău	Ugocea	21
14	Boghis	Satu M.	87
15	Bogmir	Bihor	393
16	Bors	Bihor	68 - ort.
17	Botiz	Satu M.	709
18	Cadea	Bihor	48
19	Căplani	Satu M.	170
20	Careii Mari	Satu M.	2900
21	Casonul Mare	Ciuc	1120
22	Căuaceu	Bihor	11
23	Cecmei	Bihor	120 - ort.
24	Cegheld	Satu M.	657
25	Cherecheu	Bihor	39
26	Ciocaia	Bihor	211
27	Ciomocoz	Satu M.	343
28	Cocod	Bihor	175
29	Coli	Bihor	11
30	Comad	Bihor	526 - ort.
31	Corod	Satu M.	192
32	Cresteş	Bihor	164
33	Curtuiuş	Satu M.	507
34	Darvaş	Bihor	447 - ort.
35	Dindileag	Satu M.	90
36	Domohida	Satu M.	195
37	Dorolţ	Satu M.	199
38	Drisca	Bihor	60
39	Eriv-Adon	Bihor	163
40	Fileghihaz	Bihor	139
41	Furta	Bihor	20
42	Galoş-Pietrei	Bihor	359
43	Ghenci	Satu M.	87
44	Hăndal	Maram.	907
45	Henţida	Bihor	96
46	Homorog-Ung	Bihor	209
47	Ianca	Bihor	44
48	Jojip	Satu M.	199
49	Irim	Satu M.	115
50	Istar	Bihor	50
51	Jacă	Bihor	165 - ort.
52	Măcău	Cenad	1538
53	Mihaifalău	Bihor	618
54	Moftinul Mare	Satu M.	255
55	Moftinul Mic	Satu M.	50
56	Nir-Abran	Sobolciu	1703
57	Nir-Aciad	Sobolciu	1300
58	Nir-Adon	Sobolciu	1971
59	Odoräu	Satu M.	210
60	Ocani	Bihor	24
61	Odorhei	Odorhei	93
62	Olăsig	Bihor	24
63	Oşvarău	Satu M.	101
64	Otoman	Bihor	57
65	Ouariu	Satu M.	350
66	Paieu	Bihor	47
67	Paleu	Bihor	231
68	Petea	Satu M.	214
69	Petin	Satu M.	155
70	Piatra	Bihor	103
71	Pocluşe	Bihor	40
72	Porcialma	Satu M.	465
73	Săchehid	Bihor	51
74	Sălaciu	Bihor	195
75	Săldăbagiu	Bihor	5
76	Săniob	Bihor	22
77	Sanislău	Satu M.	863
78	Sânmărtin	Bihor	203
79	Sânmărtin	Satu M.	239
80	Sânmiclăuş	Bihor	36
81	Santău	Bihor	19
82	Santău Mare	Bihor	56
83	Sărmătiu	Bihor	34
84	Satu Mare	Satu M.	3800
85	Seleuş	Bihor	18
86	Simian	Bihor	420
87	Silindru	Bihor	674
88	Tarcia	Bihor	200
89	Tarna Mare	Ugocea	500
90	Telechiu	Bihor	99 - ort.
91	Tiream	Satu M.	286
92	Ugra	Bihor	243
93	Uifalău	Bihor	280 - ort.
94	Uifalău	Satu M.	415
95	Uileac	Bihor	30
96	Urvind	Bihor	42 - ort.
97	Vaida	Bihor	20
98	Vancioda	Bihor	75
99	Vaşad	Bihor	48
100	Vetiş	Satu M.	642
101	Virtiş	Bihor	483

[1] In realitate români greco-catolici şi ortodocşi maghiarizaţi.

Este un fapt bine cunoscut, că în această regiune a Transilvaniei greco-catolicii (uniţii) provin numai din rândul ortodocşilor români. Aici Ungurii au fost totdeauna sau protestanţi sau catolici. Ori nici unii din ei nu puteau deveni în aceste împrejurări istorice greco-catolici. Cei catolici să se fi unit încă o dată cu Roma şi pe deasupra să devină şi jumătate bizantini (greci)? Semi-bizantinizarea n'ar fi fost acceptată de Roma, iar semi-românizarea nu s'ar fi putut încadra niciodată în politica Budapestei, de a fabrica peste noapte cât mai mulţi unguri.

Motivul principal al unirii Românilor transilvăneni cu Roma în „1700" a fost recunoaşterea religiei lor şi micşorarea diferenţei de drepturi în raport cu celelalte 3 naţiuni. Apartenenţa Românilor la o religie nerecunoscută în Transilvania (religia ortodoxă) îi condamna la o continuă stare de inferioritate socială şi politică. Ori ar fi fost absurd ca Ungurii catolici sau reformaţi să piardă drepturi îmbrăţişând o religie nerecunoscută şi să fie astfel asimilaţi unei naţiuni **„străine"**. Noua Episcopie greco-catolică **maghiară** de Hajdudorogh se dovedeşte astfel a fi formată numai din etnia greco-catolică majoritară în regiunea respectivă: românii. Iată însă cum prezentau Ungurii situaţia: „În Maramureş în anul 1900 din 46.595 greco-catolici, 714 erau români şi 596 ruteni. Restul de 45.285 erau greco-catolici **unguri"** (Filipaşcu p. 165). Acţiunea de maghiarizare a Românilor a avut un dublu scop. Pe de o parte creşterea numărului Maghiarilor (într'o evidentă minoritate) şi în acelaşi timp scăderea incomodei majorităţi a Românilor; iar pe de altă parte „noii unguri" (români maghiarizaţi) prin specificul etniei româneşti în domeniul proliferării, reprezentau încă o sursă de îmbogăţire a efectivului naţiei maghiare atât de deficitară în acest domeniu. În felul acesta, Românii din Transilvania până la totala lor maghiarizare urmau să se înmulţească numai pentru a spori numărul Ungurilor. Când vom trata această problemă (numărul Ungurilor în Transilvania), vom vedea, referitor la capitolul proliferării care este şi părerea diferitelor personalităţi, de la Herder la Ady Endre.

Dar să revenim la tema de bază a articolului de faţă: situaţia minorităţii maghiare în cadrul statului român, în special între cele două războaie mondiale. În cartea sa „Zwischen zwei Sternen" apărută la München în 1973 în editura Angerer, D-l Ernö Kiss (Ungur din Ardeal) ne istoriseşte cum, prin anii 30, ajuns la vârsta de şcoală, este înspăimântat de „educaţia şovinistă din România", pentrucă în fiecare dimineaţă, la începutul lecţiilor „toţi copiii erau obligaţi să rostească **Tatăl Nostru** după textul ORTODOX ROMÂN". În toată perioada de şcolarizare petrecută în cadrul statului român încel puţin 4—5 ani) domnul Kiss nu şi-a putut da seama că nu există nici o deosebire de text între „Tatăl Nostru" ortodox şi cel catolic. Este evident scopul cu care Domnia Sa lasă să-i scape această afirmaţie (eronată): pentru a insinua faptul că **românizarea** nu s-a oprit numai la limbă ci a cutezat să se lege şi de religie. Evocându-şi amintirile domnul Kiss ne povesteşte cum, întors acasă după prima zi de şcoală şi îngrozit de faptul că trebue să înveţe o nouă limbă, pentru dînsul complet străină, limba română, îi spune mamei sale că nu vrea să mai meargă la şcoală. Mama încearcă să-i explice: „Patria noastră maghiară a pierdut primul (?) război mondial şi de aceea a trebuit să cedeze României o mare parte din ţara noastră. Astfel noi trăim astăzi într-un stat românesc" (op. cit. pag. 16). În continuare, în cuvintele următoare, domnul Kiss ne desvălue culmea **şovinismului** românesc:

„Căci deşi mama mea se trăgea dintr-o familie **românească**, la noi acasă s-a vorbit **numai** ungureşte. Şi deşi ea a fost crescută în credinţa greco-ortodoxă, noi copiii, ca şi tata, care era german, am fost botezaţi romano-catolici". (op. cit. 17).

Oare cum explică domnul Kiss că deşi mama sa era română (limba maternă trebuind astfel să fie româna), la ei acasă se vorbea numai ungureşte, deşi nici tatăl său nu era ungur, ci german; — şi asta în România. În mod straniu, d-lui Kiss, care afirmă că a fost o victimă a educaţiei şovine româneşti, îi lipsesc cele mai elementare cunoştinţe de limba română, lucru ce rezultă din felul cum citează cuvinte româneşti. În loc să ne convingă, cum încearcă de-a lungul a zeci de pagini, că România a dus o politică şovină faţă de maghiari, domnul Kiss dovedeşte de fapt că mama sa, română născută în Ungaria (Transilvania, înainte de 1918) a fost maghiarizată. Dacă statul român acceptă ca fiii unei românce să aibă în România limba **maternă, maghiara**, e greu să-l învinueşti de politică şovină; însă ca o româncă să fie transformată în mamă maghiară dovedeşte că ea a suferit într-adevăr la o straşnică politică de maghiarizare din partea statului maghiar. Atît de puternică a fost această maghiarizare încît românca supusă din copilărie tratamentului şovin maghiar a putut fi transformată într-o mamă care să nască şi să formeze în România un ungur 100%. Iată cum şi-a realizat visul şovinismul maghiar: dintr-un tată german şi o mamă româncă să se nască în România un... ungur. Este imposibil ca domnul Kis să mai poată fi contrazis atunci cînd dovedeşte cu fapte atît de concludente — însă-şi propria-i persoană **maghiară** — că limba tatălui, germana, şi a mamei, româna, au fost transformate (sub presiunea şovinismului maghiar) în limbi complet străine pentru copilul lor care a ajuns să vorbească şi să simtă ungureşte în România.

Că în România dintre cele două războae minorităţile s-au bucurat de drepturi egale cu Românii, reiese şi din următoarele mărturii:

Profesorul F. H. Riedel de la Universitatea din Innsbruck scrie:

„Viaţa minorităţilor din România după 1918 a fost mai scutită de intervenţia puterii de stat decât în alte state sud-estice. După 1918 germanii din România au primit diferite avantaje de care sub unguri nu avuseseră parte. În Banat, învăţământul german a luat fiinţă abia după 1918; la fel dreptul de a utiliza limba proprie în faţa autorităţilor, dreptul de a avea ziare proprii, asociaţii proprii, organizaţii economice şi culturale proprii."

Profesorul Josef Schmidt, originar din Banat scrie:

„Germanii şi-au putut organiza şi amenaja grădiniţe de copii şi şcoli primare proprii, la fel ca gimnazii, licee, şcoli comerciale şi de învăţători, toate cu limba de predare germană, în contrast izbitor cu situaţia existentă sub regimul maghiar înainte de 1918. În întreaga Ungarie de sud unde trăiau sute de mii de şvabi bănăţeni, nu se putuse menţine vreo şcoală germană, iar germanii din restul Ungariei n-au avut şcoli proprii nici după 1918".

Profesorul N. Engelmann, în cartea sa despre Banat scrie:

„Tradiţia obiceiurilor care din cauza maghiarizării dispăruse aproape de tot, a reînviat abia după primul război mondial."

Oare cine ar putea aprecia mai bine, mai imparţial diferenţa dintre stăpânirea maghiară şi cea română decât germanii. Dintre cele două stăpâniri străine ei o preferau pe cea românească chiar pentrucă respecta drepturile minorităţilor.

H. M. Tichnes, care între 1922—25 a vizitat Transilvania de mai multe ori, spune în cartea sa „Roumania and her religious minorities" apărută la Londra în 1925, că în România nu poate fi vorba de persecuţii împotriva minorităţilor. (Apud. C. Sporea)

Presa — publicaţiile — minorităţii maghiare din România dintre cele două războaie mondiale, avea acelaşi regim de drept şi de fapt ca şi aceea a Românilor. În centrele mari urbane din Transilvania minorităţile au avut MEREU UN NUMĂR MAI MARE DE PUBLICAŢII decât Românii. După datele anului 1935 Ungurii aveau în România 53 ziare şi 269 periodice (politice, sociale, ştiinţifice, literare, religioase, pedagogice, pentru teatru şi cinema, pentru tineret, satirice, comerciale, agricole. (Transsilvanus, Les minorités ethniques de la Transylvanie. PUF Paris 1935 p. 23 — apud Pordea).

Petiţiile şi plângerile ungureşti remise Societăţii Naţiunilor (foarte rare, în general) au fost găsite nefondate sau exagerate. Ex: Petiţia din 15, III, 1923, referitor la reforma agrară românească, aceea a coloniilor maghiari din Banat, şi aceea a Secuilor din jud. Ciuc (25, VI, 1929). Conform rezoluţiilor Societăţii Naţiunilor, rezultatul anchetelor nemulţumirilor maghiare din domeniul învăţământului şi al Cultelor au fost găsite „NECORESPUNZAND FAPTELOR". (Pordea)

În doi ani de funcţionare de la Unire (1918) Ministerul Minorităţilor din România n-a înregistrat **nici o plângere** în viaţa grupurilor minoritare, sau vre-o încălcare a drepturilor lor. Comparaţi această situaţie cu aceea a românilor transilvăneni numai cu zece ani înainte.

Situaţia minorităţii maghiare în Transilvania **românească** este departe de a suferi comparaţie cu aceea a Românilor transilvăneni pe tot parcursul ocupaţiei maghiare. Iată un alt exemplu: La şase ani de la unirea Transilvaniei cu România, în anul 1924, cu ocazia unei sărbătoriri la Zalău a poetului maghiar Ady Endre, Bucureştiul trimite ca reprezentant al Ministerului Cultelor pe poetul I. Minulescu care în cuvântarea sa spune: „Pe mine m'a trimis aicea Ministerul Cultelor, al guvernului român, ca împreună cu FRAŢII unguri să sărbătorim memoria lui Ady Endre, care a dorit să cimenteze iubirea tuturor popoarelor. Iar eu sunt fericit că mă pot declara frate cu acest maestru de glorioasă amintire... La această aniversare s'au întâlnit intelectuali români şi maghiari. La turneul scriitorilor români efectuat anul trecut în Ardeal am constatat cu multă bucurie că scriitorii maghiari se apropie de noi cu stimă şi sentimente de frăţie...". Cu aceeaşi ocazie vorbesc şi reprezentanţii scriitorilor maghiari din Budapesta grupaţi în jurul publicaţiei „Nyugat", la care se alătură şi intelectuali maghiari din Transilvania ca Kós Károly şi Benedek Elek; Ultimul neputînd participa direct trimite o scrisoare în care spune: „Te rog transmite calde salutări bătrânilor şi tinerilr care v'au înţeles, îndeosebi marelui poet roman Goga Octavian care a ridicat altar în sufletul său acelui poet maghiar pe care cu durere trebue să constatăm că un număr deosebit de mare de unguri sau nu l'au înţeles sau l'au înţeles greşit". (Apud culegerea „Ady emlék — hüzet" Tipografia Seres Samu — Zalău 1924 şi publicaţia „Szilágyság".)

Afirmaţia că în România actuală — ca să revenim la **rezoluţie** — Ungurii sunt deznaţionalizaţi în mod sistematic, este o perfectă invenţie a propagandei ungureşti. Odată cu „preluarea" puterii, la 23 August 1944, Ungurii din România au avut pâinea şi cuţitul în mână. Iată explicaţia faptului că până astăzi reprezentanţii minorităţii maghiare din România ocupă posturi cheie în conducerea politică, economică şi culturală — prin Partidul Comunist — şi asta nu cu scopul de a deznaţionaliza această minoritate, ba din contră, spre a veghea cât mai de aproape la **sporirea** ei. Aceşti noi „leaderi" ai vieţii publice socialiste din România şi-au făcut apariţia odată cu invazia Armatei Roşii pe teritoriul ţării noastre. Dl. Aranyossy, militant fervent al cauzei maghiare, descrie astfel situaţia în revista Esprit, martie 1978, Paris ppg. 69—70: „În momentul eliberării (vara anului 1944), din Partidul Comunist Român nu făceau parte, după aprecierile oficiale, mai mult de 1000 membrii; iar cea mai mare parte dintre ei erau unguri şi evrei (maghiarizaţi n. n.). Aceştia au ajuns până la înalta sferă conducătoare. Între ei Ana Pauker şi Laszlo Luka, trimişii Moscovei, erau personalităţi de frunte... Iată deci un partid comunist care n'avea românesc decât numele şi o parte dintre coducători, un partid comunist român susţinut şi în parte dirijat de către o majoritate maghiară (care e de fapt o minoritate a ţării), împotriva majorităţii populaţiei române... După eliberare, numărul minoritarilor membri ai Partidului Comunist a crescut, în timp ce adeziunea Românilor era foarte puţin numeroasă".

(urmare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

Următoarea listă — pentru a cărei lungime cerem cititorilor scuze, însă considerăm că a sosit însfârşit momentul să confruntăm calomniile şi scandaloasele neadevăruri ale agitaţiei maghiare, cu REALITATEA — dovedeşte în mod eclatant nemaipomenita dominaţie pe care acest partid comunist „român" a asigurat-o şi o asigură în continuare elementului minoritar maghiar din România.

UNGURII ÎN CONDUCEREA CENTRALĂ A PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN.

— În comitetul politic executiv: Janos Fazekas, Josef Uglar, Josef Banc, Lajos Fazekas, Mihaly Gere.

— În secretariatul comitetului central: Josef Bank şi Josef Uglar.

— În colegiul central: Vasile Dankos.

— În comisia centrală: Lajos Banyai, Theodor Has, Jlona Peter, Gyorgy Puskas, Sándor Szabo.

— În comitetul central: József Banc, Janos Koszma, Adalbert Krizsan, Sandor Czege, Janos Fazekas, Lajos Fazekas, Gjula Fejes, Janos Foris, Mihaly Gere, Lajos Letay, Mihaly Levente, Viktor Nagy, Ferencz Nagy, Pal Nagy, Istvan Peterfy, V. A. Sechel, Sandor Sencovici, Mihaly Suder, Emerik Szabo, Dezso Szilagy, Ernest Szotyori, Jozsef Uglar, Gisela Vass, N. Veres, Geza Vida, Andras Barta, Geza Domokos, Emerik Füstös, Sándor Kópaldi, Emerik Molnar, Andras Sütö, Jozsef Szasz, Lajos Takacs, Istvan Tykodi.

— În secţiunea relaţiilor externe a comitetului central: Gisela Vass, Leon Nas, Jozsef Szasz, Sandor Szabo.

UNGURII ÎN CONDUCEREA DE STAT CENTRALĂ.

— În Consiliul de Stat: vicepreşedinte: Jstvan Peterfy; iar membrii sunt Lajos Fazekas şi Emil Hates. VICEPREŞEDINTELE COMISIEI NAŢIONALE DEMOGRAFICE este Pal Nagy. Postul (de care depinde rezultatul oficial al recensământului) reprezintă un fief maghiar de bună tradiţie socialistă la noi în România. Să nu uităm că penultimul director general al statisticii, Csendes, a fost nevoit să se sinucidă — s'a otrăvit împreună cu soţia, în momentul în care a fost descoperit complotul minorităţii maghiare în România.

— În consiliul de miniştri: Janos Fazekas (prim-ministru supleant —, Emil Hates, Mihaly Suder, Andras Erdely, Lajos Lorincz.

— În Marea Adunare Naţională: Gyorgy Puskas, VICEPREŞEDINTE, Ferdinand Nagy, secretar.

Comisia de agricultură: vicepreşedinte Emerik Szabo.

Comisia acreditată: vicepreşedinte Suzana Galpal, secretar, Janos Foris.

Comisia de educaţie, ştiinţă şi cultură: vicepreşedinte Lajos Letay.

Comisia politicii externe şi cooperaţie internaţională: secretar, Gyula Fejes.

Comisia sănătăţii, muncii şi protecţiei naturii: vicepreşedinte Pal Nagy.

— În Camera Legislativă şi Consiliul Poporului: vicepreşedinte Ernst Szotyory iar delegaţi judeţeni (unguri), precum urmează:

jud. Arad: A. Kömives şi Lajos Takacs.

jud. Bihor: Maria Mogyoros, Janos Kasziba, Dénes Bálint, Laszlo Papp, Sandor Senkovici şi Emerik Szabo.

jud. Bistriţa-Năsăud: Adalbert Krisan:

jud. Braşov: V. A. Sekel şi Gyula Fejes.

jud. Cluj: Ilona Peter, Lajos Létay, Pal Nagy, Istvan Peterfy, Jozsef Fodor.

jud. Covasna: Ferdinand Nagy.

jud. Harghita: Janos Fazekas, Lajos Fazekas, Erzsebeth Bedö.

jud. Maramureş: Jozsef Uglar, V. Solomias, Geza Vida.

jud. Mureş: Jozsef Bank, Ernest Szotyory, Suzana Galpal, Andras Sütö, György Puskas.

jud. Satu-Mare: Otilia Indre, Myhaly Gere, Janos Foris, Karoly Fülöp, F. Orosz.

jud. Salaj: Myklos Szabo.

— În Consiliul Suprem pentru dezvoltarea social-economică: vicepreşedinte, Jozsef Uglar, L. Varady, György Puskas, Janos Fazekas.

— În Consiliul Central al muncitorilor: Jozsef Bank, preşedinte iar Istvan Kis, secretar.

— În consiliul naţional al Radio-televiziunii Române: vicepreşedinte, Sandor Kopaldy, care este în acelaşi timp şi membru în biroul executiv al consiliului; Gyula Fejes membru în biroul executiv şi ŞEFUL PROGRAMELOR LA RADIOTELEVIZIUNEA ROMÂNĂ, iar Pal Bodor este editor — şef al programelor în limbile naţionalităţilor conlocuitoare.

— În Consiliul Naţional al Ştiinţei şi Tehnologiei: Mathe Balazs, membru biroului executiv.

— În Consiliul Culturii şi Educaţiei Socialiste: Lajos Hegedus, secretar de stat; Zsolt Galfalvy, director în Direcţia pentru problemele de cultură şi educaţie ale naţionalităţilor conlocuitoare.

UNGURII ÎN CONDUCEREA DE STAT REGIONALĂ (LOCALĂ). Primi secretari ai comitetelor judeţene şi orăşeneşti PCR; preşedinţi şi vicepreşedinţi ai consiliilor populare judeţene şi orăşeneşti. (În paranteză dăm procentul populaţiei maghiare).

Jud. Arad (unguri, cca. 17%): Lajos Komlody, vicepreşedintele consiliului popular judeţean.

Jud. Bihor (unguri, cca. 35%): Eva Feder, secretar al comitetului judeţean PCR şi vicepreşedinte al consiliului popular judeţean; Péter Demeter, prim secretar al comitetului orăşenesc PCR şi preşedinte al consiliului popular orăşenesc; Janos Kasziba, prim vicepreşedinte al consiliului popular orăşenesc.

Jud. Bistriţa-Năsăud (unguri, cca. 8,8%): Adalbert Cristian, prim secretar al comitetului judeţean PCR şi preşedinte al consiliului popular judeţean; György Zirbo, secretar al com. jud. PCR.

Jud. Cluj (unguri cca. 28%): Andras Czillag, secret. comit. jud. PCR şi vicepreş. al cons. pop. jud; J. Jakab, secret. comit. orăş. PCR şi vicepreş. cons. pop. orăşenesc; Ernst Racz, secret. comit. orăş. PCR; Jozsef Biscikovsky, vicepreş. cons. pop. orăs.

Jud. Covasna (secui, cca. 76%): Ferdinand Nagy prim secretar al comitetului judetean PCR şi preşedintele cons. pop. judeţean; Sandor Szekeres, secret. comit. jud. PCR; Emerik Pataky, prim vicepreşedinte al cons. pop. jud.; Erzsebeth Szekely, preş. cons. pop. jud.

Jud. Hunedoara (unguri, cca. 9%): V. Okos, secretarul comitetului judeţean PCR.

Jud. Maramureş (unguri, cca. 15%): V. Dankos, secretarul comitetului judeţean PCR; Zoltan Szasz, vicepreşedintele cons. pop. judeţean.

Jud. Mureş (Unguri şi secui, cca. 46%): Janos Benkö, secret. comit. jud. PCR şi vicepreş. cons. pop. jud.; Ernest Szotyory, prim vicepreş. cons. pop. jud.; Geza Fodor, vicepreş. cons. pop. jud.; L. Sebestyen, vicepreş. cons. pop. jud.; J. Buda, prim secret. comit. orăşenesc. PCR şi preş. cons. pop. orăş.; P. Cseh, secretarul comitetului orăşenesc. PCR; Adalbert Samod, secret. comit. orăş. PCR şi vicepreş. cons. pop. orăş. Andras Suto, prim vicepreş. cons. pop. orăş.; Lajos Batory, vicepreş. cons. pop. orăş.

Jud. Satu Mare (unguri cca. 47%): Janos Foris, primsecretar al comitetului jud. PCR şi preş. cons. pop. jud.; K. Bente, vicepreş. cons. pop. jud.; Janos Vida, vicepreş. cons. popular judeţean.

UNGURII ÎN CONDUCEREA MIŞCĂRII CULTURALE SOCIALISTE A ROMÂNIEI.

— În Academia Română: preşedinte supleant şi membru, Istvan Peterfy! Membrii: Istvan Peterfy (vezi mai sus) şi Istvan Nagy. Membrii coresp. Lajos Banyay, Ernö Gall, Jozsef Meliusz, Bene Menkes.

— În Academia Ştiinelor Medicale: vicepreş. Lajos Csogor; membrii, Pal Dotzy, Bene Mentzes; membru coresp. Gyorgy Puskás.

— În Academia Ştiinţelor Sociale şi Politice: vicepreş. Lajos Banyay; membru în prezidiu, Ernö Gall, preşedintele secţiei de drept, J. Demeter.

— În conducerea Universităţii Babeş-Bolyay din Cluj:

Prorector, Janos Kovacs.

Decanul Fac. de Biologie şi Geografie, Istvan Kiss.

Decanul Fac. de Chimie, Andras Zoltan.

Decanul Fac. de Matematică, Arpad Pal.

Rectorul Institutului de Artă, Lajos Feszt.

Proretorul Institutului de Artă, Zoltan Andrassy.

— În conducerea Institutului Politehnic, Cluj.

Rector, Atilla Palfalvy.

Prorector, V. Ille.

— În conducerea Universităţii din Timişoara, Decanul Facultăţii de Ştiinte Naturale, E. Boros.

— În conducerea Institutului Politehnic, Timişoara, Prorector, Gyorgy Silas.

— În conducere Institutului Medico-Farmaceutic, Tg. Mureş, Rector, Laszlo Janos.

— În conducere Institutului de Teatru, Tg. Mureş, Rector, Lajos Szabo.

— În conducerea Consiliului Naţional al Inginerilor şi Tehnicienilor: vicepreşedinte, Attila Racz.

— În conducerea Uniunii Arhitecţilor: vicepreşedinte, Karoly Urban, secretar, Lajos David.

— În conducerea Uniunii Compozitorilor: secretar Zoltan Aladar.

— În conducerea Uniunii Artiştilor Plastici: Vicepreşedinţi: Pal Erdos, Geza Vida.

— În conducere Uniunii Muncitorilor: vicepreşedinte, Andras Suto, secretar, Geza Domokos, membrii: Sandor Fodor, Zsolt Galfalvi, Gyozo Hajdu, Sandor Huszar, Janos Janosy, Aladar Laszloszloffy, Lajos Letay, Jozsef Menusz, Andras Suto, Janos Szasz, Istvan Szilagy.

Preponderenţa în conducere a elementului maghiar a asigurat şi asigură în continuare o situaţie PRIVILEGIATĂ minorităţii maghiare în România. Câteva exemple: Teatrele de stat din România în limba maghiară — Cluj (unde alături de Opera Română **partidul** a înfiinţat şi o Operă Maghiară, într'o regiune unde Ungurii sunt de patru ori mai puţini de cât Românii), Tg. Mureş, Timişoara (minoritatea maghiară reprezintă doar 8% din totalul populaţiei) şi Sf. Gheorghe — asigură anual în mai mult de 300 localităţi peste 1500 reprezentaţii în această limbă.

Studiourile de radio regionale, Cluj şi Tg. Mures asigură acelaşi număr de ore atât pentru emisiunile în limba maghiară cât şi pentru cele în limba română deşi ele prin raza lor de acţiune acoperă de 4—5 ori mai mulţi ascultători români de cât unguri. Explicaţia „logică": 2 unguri: Sandor Kópaldy VICEPREŞEDINTELE Consiliului Naţional al Radioteleviziunii Române şi Gyula Fejes ŞEFUL PROGRAMELOR al aceleiaşi instituţii NAŢIONALE ROMÂNEŞTI.

Concluzia „logică" a propagandei maghiare: Entnocid cultural!!! Ungurii din România sunt deznaţionalizaţii!!!

Pentru ca prăpastia dintre cele două regimuri, român şi maghiar să apară în adevăratele ei dimensiuni, să dăm cuvântul unui neamţ, C. G. Rommersndorfer, care în cartea sa „Groß Rumänien" apărută la Berlin în 1926 spune: „În cele 23 comitate din Ungaria în care Românii erau în majoritate absolută, nu exista **nici** un român într'un post administrativ important. În toată Ungaria **nici** un prefect sau subprefect nu era român. În 65 judecătorii **nici** un preşedinte de tribunal nu era român. La ambele Universităţi ale ţării ungureşti exista **un singur** profesor universitar român. În întreg Ministerul Educaţiei **un singur** inspector era român. Deşi conform legii din 1868 era permisă folosirea limbii materne în faţa oficialităţilor (maghiare n. n.), limba româna era **exclusă** de la tribunalele, cărţile funduare (pentru a putea fi mai uşor deposedaţi de bunuri, Românii n. n.) şi serviciile administrative judeţene. În toate aceste ocazii ei (Românii transilvăneni) trebuiau să folosească traducătorii".

ASTĂZI ÎN ROMÂNIA.

În epoca actuală în Transilvania şcolile în limba maghiară (grădiniţe, şcoli elementare şi licee sau şcoli medii) sunt frecventate anual de peste un sfert de milion elevi. Inspectorii maghiari pentru aceste şcoli depăşesc numărul de 60. Cu 3 ani în urmă peste 7500 studenţi maghiari erau înscrişi la secţiile maghiare ale institutelor de învăţământ superior ca Universitatea Babeş-Bolyay, Conservatorul Gh. Dima, Institutul de Arte Plastice (toate din Cluj) dar mai ales la Institutele Medico-Farmaceutic şi cel de Drama numit „Szentgyory Istvan", din Tg. Mureş, care sunt ÎN ÎNTREGIME UNGUREŞTI. Reamintim că în România actuală în nici un judeţ Ungurii n'au majoritate absolută. Există două judeţe în care SECUII reprezintă peste 50%, dar ei NU SUNT UNGURI, după cum vom vedea în articolul din numărul viitor.

Ne întrebăm, care ar trebui să fie situaţia minorităţii maghiare din România dacă ea ar fi tratată aşa cum erau trataţi Românii în Ungaria??? Această întrebare ar trebui să frământe toate cercurile filomaghiare din lumea liberă, toate organizaţiile şi organismele care se lasă atât de uşor antrenate de agitaţia tuturor forţelor ungureşti reunite; atât din Ungaria şi România cât şi cele din diaspora occidentală. Însă această REALITATE nu este de loc cunoscută opiniei publice occidentale. Ei, agitaţia maghiară — care şi-a câştigat în urma repetatelor bompardamente propagandistice audienţă la foruri ca Amnesty International sau chiar Congresul American — îi rezervă o cu totul altă versiune, bazată pe exagerări, generalizări ale unor simple cazuri accidentale, denaturări şi crase neadevăruri, ca bunăoară:

În numărul 3, luna Martie, al Revistei „Esprit", în articolul „O politică de distrugere", Dl. Aranyossy pentru a dovedi cât este de persecutată minoritatea maghiară, afirmă următoarele: „În 1962 la Universitatea din Cluj se învăţa chimie generală în ambele limbi. Apoi cursul s-a suprimat şi s-a introdus chimia fizică în paralel cu chimia analitică, dar în româneşte. În 1964 s-a revenit la chimia generală şi s-au adăugat apoi câteva cursuri de chimie fizică în ungureşte. În 1970 toate acestea au fost înlocuite de către chimia materialelor de construcţie; în cazul că aceasta i-ar interesa pe studenţii unguri, n-ar fi decât o mare iluzie, pentrucă ea nu se predă în limba lor. Aceasta metodă este evident destinată să creeze incertitudine şi să rupă rezistenţa..."

Felul în care dl. Aranyossy încearcă să-l scandalizeze pe occidentalul neavizat de „persecuţiile" minorităţii maghiare din România se dovedeşte a fi un „**joc ipocrit**", ca să folosim chiar cuvintele domniei-sale. Înainte însă de a dovedi ridicolul acestei tentative, am dori să aflăm din partea celor ce sunt gata să susţină cauza maghiară CU ORICE PREŢ, CHIAR ACELA AL NEADEVĂRULUI, prin ce se deosebeşte chimia maghiară de cea română? Istoria, da; literatura la fel. Însă matematica, geometria, trigonometria, fizica, chimia, nu. Ele nu pot fi, cu regret, maghiare. În limba maghiară, hidrogenul n'are mai multe valenţe decât în limba română. Ridicolul domnului Aranyossy atinge o strălucire „de aur" (în limba maghiară **aranyos** înseamnă **de aur**) atunci când, pentru a dovedi că minoritatea maghiară în România este ameninţată de genocid cultural nu posedă alte exemple concrete decît cel de la facultatea de chimie. În cazul în care pentru maghiarii din România, ce vor să studieze chimia, ar trebui să se facă cursuri numai în limba maternă, absolvenţii facultăţii respective ar fi sortiţi unei izolări complete şi eliminării lor din circuitul cercetării şi al industriei de resort din România. Puneţi-vă în situaţia unui astfel de chimist specializat în limba maghiară şi nevoit să colaboreze cu colegi şi personal tehnic cu care nu se poate înţelege pentrucă nu ştie o boabă româneşte.

Dacă, pentru aceşti **chimişti maghiari**, statul român nu-şi poate permite luxul înfiinţării unei industrii chimice în limba maternă, înseamnă că facultatea de chimie de la Universitatea Babeş-Bolyai din Cluj, secţia maghiară, produce cadre de specialişti ce vor putea fi folosiţi doar în industria chimică din... Ungaria.

Tendinţa secolului nostru ce se caracterizează prin eforturi pentru o mai bună înţelegere între oameni, nu poate să „calculeze" cu astfel de ambiţii şi exagerări, fie ele chiar ale minorităţii maghiare, pentru că ar duce la un rezultat inuman: la închistarea acestei minorităţi într-un ghetto. Or, dacă politica culturală din România de azi ar tinde în această direcţie, cred că vă imaginaţi cum ar clocoti presa filo-maghiară din Occident şi pe această temă.

Dar realitatea este cu totul alta: În anul şcolar 1982—1983 la Facultatea de Chimie de la Universitatea Babeş-Bolyay din 73 cadre didactice 38 sunt UNGURI (deci peste 50%). Toate disciplinele sociale: Sociologie, Filosofie, Economie Politică se fac în paralel în limba română şi maghiară; la fel şi specialităţile de bază ca: Chimia Anorganică şi Organică, Chimia Analitică, Chimia Fizică. Câteva exemple de cadre superioare didactice dela aceste cursuri în limba maghiară: Profesor Kekedy Lajos (Chimia Analitică), Conferenţiar Benkö

(urmare în pag. 12)

OCCIDENT

Né avec le siècle et arrivant avec lui à l'âge des synthèses, après avoir vécu ensemble les gloires et surtout les abîmes de l'époque, je voudrais fixer quelques dates et en tirer quelques conclusions au plan national de mon pays entré en éclipse communiste.

Dès le début du siècle et jusqu'en 1940, la Roumanie s'est trouvée sous l'influence intellectuelle et politique de l'Occident, notamment de la France. Sa jeunesse studieuse se dirigeait, en grande majorité vers la France, où elle allait faire siens dans les grandes écoles, ses hauts principes et sa discipline intellectuelle, en même temps souple et rigoureuse. La classe politique était, elle aussi, de formation française.

— « Notre jeunesse va étudier en France le droit, les lettres, les Beaux-Arts. Qu'avez-vous donc étudié à Paris, Mr. Bratianu, vous, l'ingénieur ? », demandait Carp à I. I. C. Bratianu.

— « La mesure », lui répondit ce dernier.

C'est la mesure de notre idéal national et sa réalisation que nous cherchions en Occident. Et quoique sous une dynastie prussienne et malgré la grande autorité de quelques directeurs de conscience publique voulant imprimer des directives pro-allemandes à la politique roumaine, comme, par exemple, le groupe « junimiste », l'ensemble du pays restait fidèle à la France, ce qui amena l'abandon de la politique voulue et réglée par le roi Charles I et notre alignement définitif, y compris pour la durée de la guerre, particulièrement douloureuse pour nous, sur la politique de l'Entente, en tant que « Puissance associée », sous son successeur le roi Ferdinand.

Nous fûmes, donc, non pas la « Belgique de l'Orient", mais la « France de l'Orient », durant toute cette période, subissant tous les avatars de la défaite, tous les dangers d'une Russie en pleine décomposition soviétique, mais aussi, le triomphe et la gloire de la Grande Roumanie. Le sentiment de reconnaissance, sous-jacent à toute morale politique (car il n'y a jamais de la politique, de la grande politique, dépourvue de morale) tissait un fil d'or entre les deux peuples latins, malgré quelques lourdes fautes de la part de la France et de l'Angleterre par rapport à la Roumanie, comme dans la question de la Bessarabie que Tchitcherine était prêt à reconnaître comme territoire Roumain en 1919, contre une reconnaissance **de facto** de la part de la Roumanie concernant les Soviets, ce que les Alliés n'admirent pas (communication à moi faite par l'ancien Président du Conseil, Dr. Alexandre Vaida-Voevod, premier délégué de la Roumanie à la Conférence de Paix de Paris en 1919.)

Malgré le Traité des Minorités du 19 décembre 1919 à Paris, malgré la lettre de Clemenceau à ce sujet malgré l'injustice concernant le Banat, malgré le manque de ratification de la part du Japon concernant la Bessarabie, la Roumanie avait pour elle le Traité de Trianon du 4 août 1920, dû a nos Grands Alliés. Notre rempart international c'étaient la France et la Grande Bretagne, comme les actes d'autodétermination d'Alba-Iulia, de Cernovitz et de Kishinev et notamment la Constitution de Bucarest représentaient le fondement interne de notre Etat moderne.

La seconde guerre mondiale où la Roumanie se trouva seule, dépourvue de toute assistance politique ou militaire, en proie aux Russes pour la Bessarabie, la Bucovine et même une partie du nord de la Moldavie, à la veille de la perte de nouveaux territoires nationaux, ce qui arriva d'ailleurs, au profit des Hongrois et des Bulgares, cette guerre perdue au début par les Alliés, Russes compris, détermina forcément une nouvelle orientation politique de la Roumanie, vu l'intérêt de la Patrie et l'impulsion de la jeunesse.

Au point de vue diplomatique les jeux étaient faits depuis longtemps. Un député français pouvait me mettre en garde dès 1936 à Paris, en me disant en propres termes : « En cas de guerre vous saurez que la Roumanie ne pourra nullement compter sur l'appui de la France ». L'ancien Président du Conseil, le Professeur Nicolas Iorga faisait en plein Conseil de Couronne durant la séance du 30 août 1940, à laquelle je participais, la déclaration suivante : « En 1936 Ugo Sola, (le ministre plénipotentiaire de l'Italie à Bucarest), m'avait communiqué qu'un jour viendra où la Roumanie sera obligée de céder soit la Transylvanie, soit la Moldavie ». L'ex-Président du Conseil n'avait aucunement fait état de cette communication de si grave portée pour l'intégrité de notre territoire national, qu'après la cession de la Bessarabie aux Russes et pendant que le Conseil de Couronne se trouvait acculé à la cession d'une partie de la Transylvanie et du Quadrilatère au Hongrois et aux Bulgares, dans le nouveau contexte européen, où nous nous trouvions seuls, les anciennes garanties de la part de nos ex-alliés ne jouant plus, les nouvelles, que le gouvernement Tataresco avait depuis le 4 juin manifesté le désir d'obtenir, ne jouant pas encore.

J'entends toujours le Professeur Iorga déclarer : « Nous aurions pu résister en mai au sujet de la Bessarabie, car, tout comme les Finlandais, nous aurions vaincu les Russes ; nous devons céder aujourd'hui ». Et un autre Président du Conseil, Mr. Vaida-Voevod de rencherir « Nous serons vaincus uniquement par les Hongrois qui ont 12 Panzer divisions, tandis que nous n'en avons qu'une seule. En tant que Roumain et Transylvain, je ne peux accepter à voir mon pays vaincu par les Hongrois ».

Durant ces débats, le roi (Charles II), cherchait a surprendre, à travers la fumée de son éternelle cigarette, le destin de sa personne physique abîmée sous les débris de sa personne royale :

« En tant que timonier fidèle de mon pays, je veillerai . . . »

Le 6 septembre il abdiquait . . .

Au bout de quelques années, son successeur imitera son geste. Les dynasties qui abdiquent effacent les monarchies.

Ce n'est pas nous qui avons lâché nos aliés de la première guerre mondiale, mais bien eux qui nous ont lâchés. Avec ses deux divisions et son matériel de guerre complété par les armes se trouvant dans les musés, la Grande-Bretagne était loin de pouvoir assurer notre défense. Et également la France, capitulant avec ses 10 divisions intactes, comme me déclarait notre ancien Ambassadeur en France, Tatarescu.

Nous avons fait la guerre aux côtés des Allemands en Russie. Nous ne voulions pas uniquement la récupération de notre province, la Bessarabie, ainsi que des autres territoires par eux annexés en 1940. Mais nous voulions participer à une campagne de destruction du communisme, ce fléau du monde. Nous le voulons encore, ceux qui respectons nos anciennes convictions, malgré les démentis de l'histoire.

Et c'est ainsi que nous sommes arrivés à Yalta.

Mais qui dit Yalta sous-entend Moscou, Yalta (février 1945), découlant de Moscou (octobre 1944). Yalta n'est pas le partage du monde ; ce n'est qu'un consensus sur ce qu'on appelle faussement « zones d'influence » et qui constitue en réalité des cessions d'Etats souverains et de peuples à l'U.R.S.S., parmi lesquels la Roumanie.

Les responsables des génocides commis à Moscou et à Yalta ne sont pas les peuples russe, américain ou britannique, mais leurs chefs politiques de l'époque : Staline, Roosevelt, Churchill (et leurs conseillers), ceux qu'on appelle les « Trois Grands ». Le monument qu'on errigera à leur gloire je le vois représentant au milieu un paralytique s'appuyant sur ses béquilles, flanqué d'un gâteux et d'un sauvage le revolver au poing, à leurs pieds, étendu sur une civière, un cancéreux fini, Harry Hopkins, l'inspirateur.

La convention de Yalta était également ouverte, par voie d'accession, à la France et à la Chine. C'est ainsi que les chefs politiques de la France sont devenus eux aussi partie prenante en ce qui concerne notamment l'Allemagne et c'est pourquoi « sortir de Yalta implique de toute évidence « sortir d'Allemagne ».

L'histoire qui, par définition, n'est qu' évolution et changement, serait-elle devenue, en ce siècle, immuable comme l'oppression communiste ? Rien ne change depuis Yalta. Helsinki a confirmé Yalta et Madrid, espèce de « Chambre introuvable », annule l'espoir des opprimés au bénéfice des oppresseurs. Et l'Europe se meurt en silence, dépourvue de son apanage de splendeur en philosophie, en littérature, en sociologie, les Beaux-Arts, l'indépendance des Etats, la liberté de l'individu, la fierté suprême d'être homme.

Dans sa société, autrefois tellement cultivée, tellement remarquable, tellement polie, l'Occident accueille des agrammates sauvages jouant les rois, leur décernant honneurs, faveurs, crédits, comme s'ils étaient porteurs de tiares sur leurs fronts où les ombres s'entassent.

On promène ces pitheca satrapes dans les carosses royales, on décerne à leurs femmes de hauts titres de noblesse pour leur vide intellectuel, on fréquente leurs palais et on chante leurs louanges. Et dans ce monde où tant d'hommes meurent de faim, à ces monstres sacrés du communisme triomphant on offre à titre de crédits des milliards de dollars pour faire augmenter, probablement, la misère toujours croissante du peuple ; des milliards de dollars en connaissant l'incapacité de rembourser ces dettes, la misère du peuple, la terreur des gouvernants, l'infinie complaisance de l'Occident payeur, entretenant ainsi les régimes émanant de Moscou, en confirmation de Yalta, pour le triomphe de la morale internationale et le bien de l'humanité.

Non sans inquiétude je regarde la jeunesse de l'Occident contemporain. Les jeunes ne veulent plus mourir et ils ont raison. Mais dans leur « Lieber rot als tot » ils manquent de raison. Ils en feront bien un jour l'expérience de leur slogan et ils se rendront compte à leurs frais que « rot » équivaut à « **tot** ».

Toute vie humaine a besoin d'un idéal. L'idéal de soi-même n'est pas un idéal.

Les hommes d'aujourd'hui ne sachant plus vivre, ne savent plus mourir.

Du seuil de l'éternité, je les plains.

RADU BUDIȘTEANU

LE MASSACRE DE BEYROUTH*

Le massacre de Beyrouth a brusquement révélé à l'opinion mondiale les graves problèmes du Proche-Orient.

Comme on m'accuse, à tort et depuis longtemps, d'antisémitisme, je m'efforcerai ici de les examiner aussi objectivement que possible. Ce qui d'ailleurs correspond à l'intérêt véritable du peuple juif lui-même.

Je me suis essentiellement fondé sur les informations de la « Neue Zürcher Zeitung », qui passe pour l'organe de la haute finance helvétique et dont la bienveillance à l'endroit d'Israël est bien connue.

Rappelons tout d'abord que nous ne sommes pas contre un Etat juif. Seulement, sa localisation actuelle est malheureuse. Territorialement trop petit pour remplir son rôle de foyer national, ses dirigeants résisteront mal au désir de conquête. Théodore Ilertzl lui-même repoussait le projet d'implanter Israël en Palestine et préconisait d'autres solutions.

La fondation d'Israël a entraîné l'expulsion d'environ 700.000 Arabes, chiffre considérablement augmenté après la guerre des six jours. Voilà le fait formateur. Dès lors, tout se développe avec la rigueur d'une tragédie grecque. Une évolution qui, si l'on prolonge les lignes, peut aboutir à la troisième guerre mondiale.

Dans le camp de l'opposition nationale-européenne, souvent qualifiée d'« extrême droite », les appréciations ont parfois divergé. Cependant, il apparaissait toujours plus clairement que les diasporas juives, surtout celle des Etats-Unis, servaient d'instruments au gouvernement israélien pour contraindre de grandes puissances à soutenir inconditionnellement l'Etat juif.

Le gouvernement Begin a usé et abusé de ce procédé.

Le massacre de Beyrouth n'a pas surpris les milieux informés. Ainsi la « Neue Zürcher Zeitung » (NZZ) du 19. 8. 82, qui dispose d'un correspondant au Liban, dénonce expressement le danger d'un massacre, vu le ressentiment des Libanais chrétiens, et même musulmans, à l'égard des Palestiniens. «Même un expert israëlien des questions arabes, occupé à l'examen approfondi du camp de Rashidiye, n'exclut plus le danger de massacre ». Seule l'opinion mondiale des hommes de la rue ne se doutait de rien.

Comme on sait, l'armée israëlienne avait franchi la frontière libanaise sous prétexte d'occuper une bande de 40 km à titre de défense préventive. Ces 40 km franchis, le but change : On veut désormais expulser l'OLP du Liban. Mais la NZZ du 23. 8. 82 rapporte une déclaration du ministre Scharon, selon laquelle « Damas se trouverait désormais à portée de l'artillerie israëlienne ». La défense préventive s'étend toujours plus loin !

Le 7. 9. 82, la NZZ relate les nouveaux projets de colonisation juive à Gaza et en Jordanie occidentale.

De son côté, l'agence « ddp », le 6. 9. 82, annonce que selon Scharon, quelque 2000 terroristes se cacheraient à Beyrouth ouest. « Les troupes israëliennes ne seraient retirées que quand la ville serait de nouveau sûre et libre de toute 'menace terroriste' ». Déjà une raison de ne pas se retirer.

Le 7. 9. 82, l'agence « ap » nous apprend que le ministre israëlien de la Défense Ariel Scharon exige du Liban la signature d'un traité de paix, sans quoi Israël maintiendrait l'occupation. Décidément, on a toujours moins envie de s'en aller !

Encore « ap » du 7. 9. 82 : « Les autorités israëliennes ont interdit mardi, dans la ville sud-libanaise de Sidon, une manifestation organisée par les partisan de Béchir Gemayel, le président libanais désigné. Comme l'a annoncé la télévision israëlienne, les partisans chrétiens de Gemayel s'étaient opposés à l'exigence israëlienne de prendre publiquement parti en faveur d'un traité de paix entre le Liban et Israël ». — Ainsi Gemayel avait désobéi !

On connaît la suite. Gemayel est assassiné. Les troupes de Scharon occupent Beyrouth-ouest. Les 16 et 17 septembre, des inconnus se livrent à un bain de sang dans les camps palestiniens de Sabra et de Chatila. La HZZ du 20. 9. 82 écrit :

« Un grand nombre de civils palestiniens, hommes, femmes et enfants, et même des mères avec leurs bébés, ont été abattus, et leurs cadavres ont été abandonnés dans les maisons en ruines et dans les rues. Lorsque les journalistes arrivèrent sur les lieux de l'atroce événement, ils trouvèrent les cadavres de familles entières, entassés dans les maisons, dans les cours et dans les rues. (. . .) Des observateurs de confiance évaluent le nombre des morts à plusieurs centaines. Le gouvernement libanais parle de plus de 1000 morts, les Palestiniens de plus de 1500. Dimanche, des atrocités toujours nouvelles furent découvertes. Deux journalistes américains déclarent que de nombreux cadavres étaient estropiés, ce qui parlerait pour des tortures avant l'abattage. » (. . .)

Le point litigieux est de savoir qui est l'auteur du massacre. Il n'y a cependant aucun doute : Les camps étaient entourés par des troupes israëliennes au moment où s'accomplissait l'assassinat collectif. Selon des rapports radiodiffusés d'Israël, les Israëliens en question reconnaîtraient que les bandes d'assassins se seraient rendues dans les camps dans une « action coordonnée » avec les troupes israëliennes. Leur tâche aurait consisté, selon la version israëlienne inofficielle, à y ramasser des armes et à y débusquer les derniers combattants palestiniens et à les mettre hors de combat. Selon la version israëlienne, les assassins auraient été les milices chrétiennes de la Phalange. La Phalange, cependant, a énergiquement démenti cette accusation et déclaré que les forces libanaises au sein desquelles combattent les milices de la Phalange n'auraient jamais franchi la ligne

(Lire la suite en page 10)

* „Courrier du Continent" Nr. 247, Case Ville 2428, Lausanne (Suisse).

LE MASSACRE DE BEYROUTH

(Suite de la page 9)

entre l'est et l'ouest de Beyrouth. De ce fait, elles ne seraient jamais parvenues vers les camps.

Le gouvernement libanais et les media travaillant avec lui, tel Radio-Beyrouth, n'accusent pas la Phalange, mais les milices du major Haddad. Ces hommes sont postés par Israël, depuis 1978, à la frontière sud du Liban, et ils y ont été soutenus pour constituer un cordon de sécurité. Comme on sait, après la récente invasion israélienne, ces milices ont avancé profondément à l'intérieur du Liban. Avant que les massacres soient connus, il y avait eu des informations selon lesquelles les gens de Haddad auraient pénétré dans les camps. Le gouvernement libanais parle de nombreux témoins qui confirmeraient que les auteurs seraient des gens de Haddad. (. . .)

Le politicien Saeb Salam, un sunnite modéré de Beyrouth, a confirmé la version du gouvernement libanais. Les Palestiniens, de leur côté, soutiennent que des commandos israéliens, avec l'appui des gens de Haddad, auraient commis le crime. Comme l'annonce Radio-Israël, Haddad lui-même auraient démenti que ses hommes aient trempé dans les massacres. Toujours selon Radio-Israël, ses milices auraient eu l'ordre strict de ne pas franchir la rivière Chahrour, à quelque 6 km au sud de Beyrouth.

Le gouvernement libanais cite des indices toujours nouveaux indiquant que les auteurs seraient les milices du major Haddad. Jeudi soir, les habitants de Khaldé les auraient vus se diriger vers le nord. Quant aux survivants, et parmi eux des observateurs internationaux et des médecins dans les cliniques, ils accusent aussi les milices de Haddad ».

Plus loin, la NZZ souligne la responsabilité d'Israël. Même si les auteurs matériels du massacre devaient rester inconnus, « il est certain que des troupes israéliennes avec des tanks contrôlaient le terrain tout autour des camps ». Les Israéliens devaient savoir qu'un carnage serait probable sinon certain, s'ils laissaient entrer des milices dans le camp.

« Si pénible soit-il de croire que les Israéliens aient prémédité le massacre, il est cependant difficile d'admettre qu'ils aient ignoré ce qu'ils faisaient en laissant entrer dans les camps des milices accompagnées, paraît-il, de tanks et qui, visiblement, se sont servies de bulldozers après leurs crimes. Si l'on se demande à qui les massacres peuvent convenir politiquement, il n'existe sans doute qu'une réponse logique : A ceux des Israéliens qui, comme le fait le gouvernement Begin, veulent saboter l'offensive de paix américaine et arabe. Car de tels massacres conviennent extraordinairement à réveiller la haine et le désir de vengeance des Palestiniens et à les pousser à retirer leurs propositions de paix, si assorties soient-elles de nombreuses conditions ».

Le correspondant de Washington de la NZZ rapporte, en date du 19. 9. 82, que le président Reagan affirme une responsabilité indirecte d'Israël. En occupant Beyrouth-ouest, Israël a assumé la responsabilité pour cette partie de la ville et a omis de confier le maintien de la sécurité et de l'ordre à l'armée et à la police libanaises.

« Reagan réitère avoir reçu l'assurance qu'Israël n'occuperait pas Beyrouth-ouest. Après le départ des combattants de l'OLP, le contrôle de la ville aurait dû passer à l'armée libanaise ».

Voyons à présent la réaction israélienne. Le premier ministre Begin, à la radio, a exigé que lumière soit faite sur les dessous du massacre. Le chef d'état-major Eytan a accusé des « étrangers » qui auraient empêché le contact direct entre les armées israélienne et libanaise. Selon lui, il était impossible de surveiller les actions des Phalangistes. Eytan accuse formellement la Phalange et conteste toute participation des milices de Haddad. L'ex-premier ministre Rabin et ses amis, rejoignant le premier mouvement de Begin, demande une commission d'enquête sur l'assassinat de Béchir Gemayel et les massacres de Beyrouth. Dimanche matin, des centaines d'intellectuels manifestent devant le domicile de Begin : « Begin, Eytan, Scharon, sortez immédiatement du Liban ! »

Après les massacres dans les camps palestiniens et les critiques à l'échelle mondiale, les Israéliens ont retiré leurs troupes de la périphérie des camps et abandonné la responsabilité pour la sécurité des camps à l'armée libanaise régulière. (NZZ du 21. 9. 82.)

Quant aux responsabilités, la NZZ reste sévère pour Israël :

« Ou bien il s'agissait, comme le croient la plupart des Arabes, d'un assassinat prémédité dans un but de vengeance ou de nature politique — ou il s'agit d'un cas de négligence criminelle des stratèges israéliens et des soldats et officiers israéliens chargés d'investir les camps. Mais le temps très long durant lequel les bandes d'assassins ont pu rester dans les camps et aussi la récente déclaration de Schiff, correspondant militaire de « Haaretz », selon laquelle Schiff aurait informé, vendredi matin déjà, de hauts fonctionnaires qu'un massacre était en train de s'accomplir sans que, durant 24 heures quiconque soit intervenu, tout cela ne plaide pas en faveur d'une simple négligence dans les massacres. »

Toujours selon la NZZ du 21. 9. 82, la thèse israélienne se précise. A un endroit non contrôlé par les Israéliens, une unité libanaise aurait pénétré dans les camps. (Donc, on n'y peut rien et on ignore qui c'est.) Sitôt informée, l'armée israélienne serait intervenue et aurait obligé l'unité libanaise à se retirer. (Est-ce qu'on ne sait toujours pas qui c'est ?) Les civils eux-mêmes auraient remercié les soldats israéliens de leur action de sauvetage . . . Lundi après midi, un haut fonctionnaire déclare aux journalistes qu'Israël connaissait des plans selon lesquels des milices chrétiennes pénétreraient dans les camps pour combattre les terroristes, mais on n'aurait pas pensé à mal. Entre temps, le correspondant Schiff confirme que le carnage avait déjà débuté la nuit de jeudi et non celle de vendredi et que lui-même avait informé les milieux du gouvernement vendredi matin. Le massacre n'aurait donc pas duré 24 heures, mais 36 heures. De son côté, Ilirsch Goodman, correspondant du « Jerusalem Post » révèle que le service secret israélien avait mis en garde aussi bien le premier ministre que le ministre de la Défense contre le danger de massacre dans les camps. Ces mises en garde auraient été ignorées.

Un coup de théâtre (selon « afp » du 21. 9. 82) : Le gouvernement israélien refuse de constituer une commission d'enquête sur les massacres. La Knesset approuve Begin. Le ministre de l'énergie Yitzhak Berman démissionne en raison de ce refus. Simon Peres attaque violemment Begin. Scharon défend le gouvernement et accuse les Phalangistes. (Tiens, on sait de nouveau qui a fait le coup !) Selon lui, afin de ménager les vies des soldats israéliens (l'admirable justification !), on se serait « déclaré d'accord de laisser pénétrer les Phalangistes ». Se tournant vers Simon Peres, Scharon éclate : « Lorsque vous étiez ministre de la Défense, il y a eu un autre massacre à Beyrouth, celui de Tel-el-Zater. Qu'en dit votre conscience ? Où se trouvaient alors vos officiers ? Nous savons très bien, où ils étaient . . . » (NZZ du 23. 9. 82.)

Le nouveau président libanais Amin Gemayel a chargé le tribunal militaire suprême de mener une enquête sur les massacres dans les deux camps palestiniens. Précisément ce que Begin a refusé de faire. Le procureur militaire Asad Germanos s'est rendu dans les camps pour recueillir les dépositions des survivants, comme nous l'apprend la SZZ du 25. 9. 82.

Nouveau coup de théâtre (« ap » du 29. 9. 82) : Le gouvernement israélien a décidé de charger une commission de justice d'enquêter sur les massacres dans les camps de Sabra et de Chatila. Begin a donc fait volte-face. Faut-il que des pressions se soient exercées sur lui ! Comme le montre notre documentation, le problème des massacres comporte encore des obscurités.

D'une part, le nombre des victimes. Plusieurs centaines, ou un millier selon le gouvernement libanais ? Ce point sera probablement le plus facile à élucider. Il faudra bien identifier le maximum de cadavres, déterrer ceux qui ont été enfouis au bulldozer et au moins les compter.

Les commissions d'enquête libanaise et israélienne feront-elles la lumière sur les auteurs matériels du crime ? C'est ce qui est plus douteux. Et ici, il faut relever les variations, les contradictions des versions israéliennes.

Tout d'abord (20. 9. 82), on parle de façon curieusement anonyme de bandes d'assassins, ce qui n'empêche pas d'accuser les milices chrétiennes de la Phalange. Eytan accuse la Phalange, tandis qu'une autre version juive parle d'une « unité libanaise » qui aurait pénétré dans les camps. Il y a donc lutte entre le désir de charger la Phalange — qui, nous l'avons relevé, a désobéi à Israël — et celui de se disculper soi-même par une ignorance totale. Scharon, lui, charge à fond la Phalange. Cette version est donc celle des « faucons » Begin, Eytan, Scharon. Indiscutablement, elle charge Israël. Et lourdement. Pour pouvoir charger les phalangistes, il faut les avoir laissé entrer : complicité.

Mais peu importe aux faucons de se charger eux mêmes, s'ils peuvent torpiller cette Phalange qui a osé désobéir. Cela cadrerait avec l'attitude paranoïaque des responsables juifs actuels.

Cependant la version autruche (tête dans le sable) : On n'a rien vu, rien entendu, cette version n'innocente pas le gouvernement ni les chefs militaires israéliens. Le risque du massacre était connu. Le service secret lui-même avait mis en garde. L'occupation de Beyrouth-ouest a permis le crime. Et, comme l'a souligné Reagan, l'armée israélienne assumait la responsabilité pour la zone occupée.

Le gouvernement libanais, lui, dénonce les milices de Haddad et innocente la Phalange. Le soupçonnera-t-on de chercher un bouc émissaire, vu l'union réalisée autour d'Amin Gemayel, président du Liban et chef de la Phalange ?

Que la commission d'enquête israélienne fasse une lumière aveuglante, il est permis d'en douter, vu l'indéniable responsabilité de l'Etat juif : Version faucon, version autruche, il n'y a qu'une différence de degré, non de principe. D'ailleurs leurs tendances sous-jacontes ne laissent aucun doute. L'opportunité politique l'emportera probablement sur la recherche de la vérité.

La situation se présente déjà mieux pour la commission libanaise. Certes, si les coupables sont phalangistes, le désir de blanchir l'organisation qui est celle du nouveau président peut intervenir. Mais ce serait aussi l'occasion pour Amin Gemayel de poursuivre et de punir ses propres hommes pour le tort causé à la Phalange tout entière. Il illustrerait ainsi sa volonté d'être le président de tous les libanais et non des seuls chrétiens.

Non seulement il faudra examiner attentivement les rapports des deux commissions, mais aussi les témoignages qui ne manqueront pas de compléter le dossier ces prochains temps.

En tout état de cause, le fait le plus significatif, c'est **la volonté de conquête manifestée une fois de plus par les dirigeants d'Israël**. Depuis la fondation d'Israël, depuis Deir Yassin, la violence succède à la violence et les annexions aux annexions. Au début de la guerre des six jours, Tel Aviv affirmait n'avoir aucune ambition territoriale. Aujourd'hui, Israël a annexé le Golan, il occupe toujours Gaza et la Cisjordanie, bien plus il les colonise.

Encore plus loin, encore plus grand ! Le Liban : Tout juste 40 km pour commencer, puis Beyrouth à cause de l'OLP, demain peut-être le reste du pays pour chasser les Syriens et l'occupation indéfinie pour empêcher le retour des adversaire.

Nous retrouvons la logique de la défense préventive qui a justifié toutes les conquêtes de l'Angleterre. De guerre défensive, Londres avait conquis le tiers du globe. Begin se tient semble-t-il, pour un Cecil Rhodes juif ; il a pourtant toutes les chanses de passer à l'histoire comme un Winston Churchill.

Aussi comprend-on la réaction de plus en plus consternée des Juifs restés lucides. Beaucoup, en Amérique, redoutent une vague d'antisémitisme, et ils le disent. Ils redoutent aussi que, bravant insolemment Reagan et ses tentatives de médiation, Jérusalem ne lasse les meilleurs amis des Juifs, et ils n'osent pas le dire. Bornons-nous à citer la communauté de culte israélite de Zürich (NZZ du 22. 9. 82) : « Avec consternation et horreur, nous avons dû prendre connaissance du massacre dans les camps de réfugiés palestiniens les 16 et 17 Septembre 1982. Ensemble avec tous les juifs du monde, nous attendons, nous aussi, que l'enquête ordonnée par le gouvernement israélien se déroule avec l'indépendence nécessaire, que les responsabilités soient mises en lumière et que les indispensables conséquences soient tirées ».

Begin pousse à l'abîme. Des forces raisonnables parviendront-elles à le neutraliser ? On peut l'espérer, mai sans trop y croire.

G.-A. AMAUDRUZ

Une Maison Roumaine

Vient d'être créée, au 15 rue de Flandre, Paris 19ème dans un local de la Ville de Paris.

La MAISON ROUMAINE (Casa Românească) offre en même temps dans ses locaux, l'hospitalité à d'autres fondations culturelles roumaines de France — dont la Bibliothèque Roumaine de Paris — disposées à collaborer aux diverses activités, dans le cadre de son association. Ainsi la MAISON ROUMAINE se propose-t-elle :

— réunir les précieux fonds de bibliothèques et archives roumaines à l'étranger, contenant des oeuvres et informations littéraires et scientifiques, document publications rares, inédites ou inaccessibles au lecteur de Roumanie, de même que les écrits et oeuvres artistiques du monde libre et de l'exile roumain témoignant de la spiritualité roumaine de par le monde.

— Patronner des manifestations artistiques et intellectuelles, telles que des conférences, récitals, expositions, soirées artistiques, réunions académiques, fêtes traditionnelles, commémorations, activités didactiques.

Encore toute à ses débuts, la MAISON ROUMAINE ne vous cache pas ses difficultés d'ordre matériel. Pour rester aussi vivante que beaucoup le souhaitent, elle a besoin de votre générosité. Voulez-vous y participer, très simplement, selon vos moyens, selon votre coeur pour une cause désintéressée ? Elle se doit d'unir les efforts de toutes les familles spirituelles libres mais honnêtement attachées à une des cultures européennes en péril d'oubli aujourd'hui faute d'assistance à personne en danger. Toutes les participations financières seront bienvenues et nous vous en remercions à l'avance. Les chèques — postaux ou bancaires — doivent être libellés à l'ordre de « LA MAISON ROUMAINE » 15, rue de Flandre Paris 75009.

Bientôt nous aurons le plaisir et l'honneur de célébrer ensemble l'inauguration de notre maison et de ses activités. Veuillez agréer, cher compatriote et ami, nos amitiés dévouées.

Le Comité de direction : Christine Sturdza, Alexandre Ghika, Dan Cernovodeanu, Catherine Allard.

Contribuții pentru Stindardul:

SPARKASSE
FÜRSTENFELDBRUCK - WEST
Konto 8756744 für Stindardul
Heimstättenstr. 39
8080 Fürstenfeldbruck
sau
prin cec bancar sau mandat internațional
pe adresa redacției
BALDUIN HELM-STR. 16
8080 Fürstenfeldbruck
— In Franța, contribuțiile se pot trimite prin „mandat carte de versement" la
C. C. P. - PARIS - 12 243 35
Madame Florica Gallet
1, Square des Aliscamps
75016 Paris 16-e

Die Standarte

Was in der sogenannten Moldaurepublik geschieht

Das von den Sowjets geraubte Bessarabien, an das ein dünner Streifen östlich des Dnjesters angeklebt wurde, ist heute eine der „autonomen" Republiken der Sowjetunion, die den Namen Moldau trägt, obwohl der Kernteil der Moldau mit der Hauptstadt Iassy immerhin zu Rumänien gehört.

Die Nachrichten, die aus dem ehemaligen Bessarabien kommen, sind sehr spärlich und eine ständige Verbindung zu diesem rumänischen Land herzustellen ist vollkommen unmöglich.

Trotzdem erreichte uns Mitte September 1941 eine ergreifende Botschaft, die von einer Gruppe junger Rumänen aus Chisinau (Kischinew) verfaßt wurde, um uns über die dortige Lage zu informieren.

Aus dieser Botschaft bringen wir hier nur einige Ausschnitte:

„... Heute ist der zehnte Jahrestag eines Ereignisses, das in Kischinew stattfand.

Trotz verbotener Zone und den Absperrungen rings um das Gebäude, in welchem das Oberste Gericht der Republik tagte, gelang es im Sommer 1972 einigen rumänischen Schülern und Studenten, in die Nähe des hinteren Eingangstores des betreffenden Gebäudes zu kommen.

Gegen 9 Uhr kam ein berüchtigter „Tschornij Voron" (Schwarzer Rabe), ein Wagen, mit welchem die Gefangenen befördert werden. Durch das Gitter des Tores konnten wir sehen, wie etwa 20 mit Maschinenpistolen bewaffnete KGB-Soldaten den Wagen umzingelten. Es stiegen 3 Männer aus, die so entkräftet waren, daß sie kaum auf den Füßen stehen konnten. Blaß, die Köpfe kahl geschoren, geblendet vom Tageslicht an welches sie nicht mehr gewöhnt waren, sahen sie verwirrt um sich. Die Leute, die sich inzwischen angesammelt hatten, ausnahmslos Rumänen, rückten bis zum Torgitter vor. Ein Mädchen brach in Tränen aus. Unter den 3 Männern erkannte sie ihren ehemaligen Physikprofessor.

Wer waren diese 3 Männer, die am gleichen Tag zu schweren Strafen verurteilt wurden?

— Alexandru Usatiuc, geboren am 23. Februar 1915 in der Dorfgemeinde Ivancea, Bezirk Orhei, Warenprüfer, wohnhaft in Kischinew, Lomonossov-Str. 26, zu 7 Jahren schwerster Zwangsarbeit und anschließenden 5 Jahren Deportierung nach Sibirien verurteilt.

— Gheorghe Ghimpu, geboren am 26. Juni 1934 in Colonitza, Bezirk Criuleni, Dozent des Institutes für Biophysik der Akademie für Wissenschaften der Sowjetunion, wohnhaft in Kischinew, Sadova-Str. 31, Appartement 7, zu 6 Jahren schwerster Zwangsarbeit verurteilt.

— Valeriu Graur, geboren am 23. Dezember 1940 in Reni an der Donau, Lehrer an der Volksschule Nr. 22 in Kischinew, wohnhaft Tschernitschewski-Str. 4, Appartement 10, zu 4 Jahren schwerster Zwangsarbeit verurteilt.

Am 2 August 1972 fand vor demselben Obersten Gericht ein zweiter Prozess statt.

— Alexandru Slataianu, Hauptökonomist des Forschungsinstitutes für Warenkunde in Moskau, geboren in Ineşti, Bezirk Teleneşti, wohnhaft in Moskau, Azow-Str. 11, Appartement 13, zu 6 Jahren schwerster Zwangsarbeit und 5 Jahren Deportierung nach Sibirien verurteilt.

Für alle diese 4 Männer lautete die Anklage: antisowjetische Propaganda und Agitation mit dem Zweck, die sowjetische Macht zu unterminieren und zu schwächen.

Die Untersuchung, wie auch die Verhandlung im Gerichtssaal, fand in einer antirumänischen Atmosphäre statt. Staatsanwalt wie Richter sprachen ständig von der Unterdrückung der „Moldauer" unter der 22-jährigen rumänischen Besetzung Bessarabiens, vom „rumänischen Joch" u. s. w.

Interessant ist aber, dass bis zum heutigen Tage, die Propaganda- und Volksausbildungsabteilungen des Unterrichtswesens bemüht sind in der jungen Generation das Bewußtsein zu wecken, dass die „Moldauer keine Rumänen sind". Dass in den Klassenzimmern und in den Hörsälen der höheren Schulen, das heutige, das sozialistische Rumänien verspottet wird. Es ist kaum zu glauben, aber es ist so: Ceauşescu wird von Lehrern und Universitätsprofessoren in aller Öffentlichkeit aufs gröbste verunglimpft.

Diese antirumänische Atmosphäre wird ständig angeheizt, nämlich seit Sommer 1972, als Aktivisten auf dem Gebiet der Ideologie nach Moskau bestellt wurden. Der damalige Sekretär für Propaganda der sogenannten K. P. der Moldau, P. Lucinschi, nahm an dieser Tagung teil und wurde auch von M. Suslov und Leonid Breschnew empfangen, die ihm für die Kaltstellung aller Rumänen aus Bessarabien, denen man antisowjetische und nationalistische „Tendenzen" nachweisen kann, genaue Anweisungen gaben.

Einmal verurteilt, wurden die oben genannten Gefangenen getrennt und in ganz verschiedene Zwangsarbeitslager gebracht. Diese Lager heissen offiziell „Korrektionelle Arbeitsinstitutionen mit verschärftem Regime für besonders gefährliche Staatsfeinde".

Als die Sowjets, Ende Juni 1941, den Rückzug aus Bessarabien antraten, ordneten in mehreren Ortschaften meist jüdische Kommissare, die Liquidierung der mänlichen rumänischen Einwohner an. Hier im Bild masakrierte Rumänen in Kischinew

Usatiuc wurde in die Gegend von Perm gebracht, Ghimpu, Graur und Saltaianu in drei verschiedene Lager in der autonomen Republik der Mordven, obwohl die Verfassung der autonomen Republik Moldau verbietet, Gefangene, die von ihren Gerichten verurteilt worden sind, ihre Strafe ausserhalb ihrer Grenzen verbüßen zu lassen. Die Verfassungen der „autonomen Republiken" dienen aber, wie vieles andere, nur zu Propagandazwecken...

Als sie freigelassen wurden, erzählten uns unsere Landsleute alles, was sie in diesen Lagern zu leiden hatten.

Das Gelände auf dem sich ihre Wohnbaracken befanden, war von einem hohen Holzzaun umgeben, welcher auf beiden Seiten, nach einem ugf. 10. M. breiten Streifen, je einen Stacheldrahtzaun aufwies. Das war die verbotene Zone, wo die Posten ohne Warnung schießen konnten...

Erst nach Verbüßung der Hälfte ihrer Strafe, war es den Gefangenen erlaubt Pakete zu bekommen, aber auch dann **nur ein Paket jährlich.** Daß die Gefangenen hungern mussten war schon vorprogrammiert. Die Wachhunde bekamen Fleisch, die Gefangenen nicht. So stand sogar in den Lagervorschriften geschrieben: es ist verboten, den Gefangenen Fleischgerichte zu geben. Frisches Gemüse, Obst, Milch und Fett waren auch verboten. Das Essen bestand meistens aus gekochtem Weizen, Mais, Roggen oder Soiabohnen, aus konservierten Gemüsen und sehr selten aus gekochtem Fisch von der ordinärsten Sorte.

Im Winter war es noch schlimmer, nicht nur wegen seiner Härte, sondern auch, weil die Verbindung mit der Aussenwelt abgeschnitten war und keine Briefe kamen.

Für die schwere Arbeit, die sie leisten mussten, bekamen die Gefangenen nur 50% des Lohnes eines Hilfsarbeiters, aber auch von diesen 50% zog man ihnen einen beträchtlichen Teil für Verpflegung und Unterbringung ab. Daraus geht deutlich hervor, daß die UdSSR die Sklaverei praktiziert.

Die rumänischen Gefangenen aus Bessarabien wurden wiederholt von KGB-Leuten besucht, die sie bewegen wollten, Reueerklärungen abzugeben und Zeitungsartikel zu verfassen. In allen diesen, schon von der KGB verfaßten Texten war zu lesen, daß sich die Betreffenden als „nicht rumänische Moldauer" bekannten, daß die „Moldau im Ganzen (also auch der Teil, der noch zu Rumänien gehört) russisch sei", daß „die Rumänen ein Bastardenvolk sind" etc. Keiner unserer Landsleute wollte eine solche Erklärung abgeben und darum verbüßten sie die Strafe bis zum letzten Tag.

Graur ist 1976 und Ghimou 1978 nach Kischinew zurückgekommen. Ein Jahr lang durften sie die Stadt nicht verlassen, zwischen 19 und 6 Uhr morgens auch ihre Wohnung nicht, es war ihnen verboten, das Restaurant „Inturist" zu besuchen, wo gelegentlich auch Gäste aus Rumänien zu sehen sind. Es war ihnen auch verboten, an rumänischen folkloristischen Veranstaltungen teilzunehmen. 1977 gelang es Valeriu Graur, nach Rumänien zu gelangen, er wohnt jetzt in Bukarest.

Ghimpu Gheorghe befindet sich noch in Kischinew, aber er ist kein Professor mehr, sondern Hilfsarbeiter. Eine Zeit lang war er auch Straßenkehrer.

Alexandru Usatiuc ist noch in seinem Verbannungsort in Sibirien, nämlich auf der Station Karaschul (Leninstr. 4, Wohnung 6), Rayon Ischimso, Region Tjumen. Er wird erst im Dezember 1983 entlassen, er ist dann 68 Jahre alt.

Alexandru Saltaianu ist noch in der Verbannung in Kasachstan, Station Tschijli, Woroschilowstr. 10, Region Czîl Ourda. Von dort aus hat er ein Gesuch um Übersiedlung nach Rumänien eingereicht.

Es ist hier angebracht, daß ihr die westliche Öffentlichkeit auch über eine Tatsache informiert, die Euch — so glauben wir — nicht bekannt ist, nämlich, daß seit Frühjahr 1982 das sowjetische Fernsehen, der Rundfunk und auch die Lokalblätter ständig über die Rolle der KGB reden, über die Opferwilligkeit und das Heldentum der Kagebisten, die „die glorreiche Tradition der Tschekisten weiterführen".

Man will den Leuten klarmachen, daß die KGB über alles informiert ist und es vergeblich ist, ihr etwas zu verheimlichen.

In der Sache Usatiuc-Graur-Ghimpu-Saltaianu stimmt das aber nicht. Die KGB in Kischinew wurde von dem damaligen Chef der rumänischen Securitate, von Ion Stanescu, informiert...

... Wie „autonom" die Moldaurepublik ist, zeigt auch ein Artikel ihrer Verfassung: „Die **Staatssprache** der SSMR (Moldaurepublik) ist die russische Sprache." Es ist den „Moldauern" verboten, die lateinische Schrift zu gebrauchen. Ein gewisser Aftenuik hat ein Lehrbuch für Geschichte verfaßt, in dem zu lesen ist: „Es ist bekannt, daß die Moldauer und die Rumänen zwei verschidene Völker sind, die unter verschiedenen geschichtlichen Umständen entstanden sind und sich entwickelt haben". Ein anderer sowjetischer „Geschichtsschreiber" namens Lazarev, geht noch weiter, indem er in seinem Buch „Moldavskaja Sowjetskaja Gussudarstwernosti i Bessarabski Vopros" behauptet, daß sich die Moldau westlich des Pruth unter rumänischer (NN. ebenfalls kommunistischer) Besatzung befindet...

Zeitungen, Zeitschriften und Bücher, die im jetzigen Rumänien erscheinen, sind in Bessarabien verboten. Die Rumänen aus Bessarabien können ihre Verwandten in Rumänien nicht besuchen. Nur bei Begräbnissen werden Ausnahmen gemacht, aber nur für die Eltern und die Kinder der Verstorbenen. Die Rumänen aus Bessarabien bekommen nicht die Erlaubnis, sich in einer Stadt niederzulassen. Sie werden auch nicht in der Verwaltung eingesetzt. Wenn ein junger Rumäne seine Berufsausbildung absolviert hat, dann wird er anderswo in eine Fabrik geschickt, aber nicht in Bessarabien. Uns es kommen tausende und abertausende von Russen nach Bessarabien, so daß Bessarabien zur Zeit die höchste Bevölkerungsdichte der ganzen Sowjetunion hat. Immerhin, machen die Rumänen 67% der Bevölkerung der Republik aus.

Trotz Unterdrückung und Russifizierungsversuchen, geben wir den Kampf nicht auf. Eines Morgens sahen die Russen die rumänische Trikolore auf dem Dach einer Fabrik in Baltzi flattern. Antisowjetische Parolen und Inschriften wie „Wir bleiben Rumänen" erscheinen sehr oft auf den Mauern und Zäunen in Kischinew. Die Medizinstudentin **Lelia Neagu,** die dabei erwischt und nach Sibirien geschickt wurde, gilt allen als Nationalheldin.

In schweren Zeiten hat das rumänische Volk seine Vitalität und seine Widerstandskraft immer bewiesen. Es wird den Sowjets nicht gelingen, daß Rumänentum in Bessarabien auszulöschen.

Es lebe die Vereinigung Bessarabiens mit seinem Mutterland Rumänien!

Die rumänische Jugend Bessarabiens

Kischinew, den 15. August 1982"

Dieser Botschaft möchten wir eines hinzufügen, nämlich, daß der übelste Tyrann und Schreibtischmörder des rumänischen Volkes in Bessarabien Leonid Breschnew war. Stalin hat ihn 1950 dort als ersten Parteisekretär eingesetzt. Innerhalb weniger Monate, wurde fast eine halbe Million Rumänen nach Kasachstan und in andere asiatische Öden deportiert und ins freie Feld gesetzt. Viele sind umgekommen, aber auch vielen gelang es, teilweise zu Fuß, wieder nach Hause zu kommen.

Deshalb können wir nur Verachtung für diejenigen westlichen Politiker haben, die sich dazu gedrängt haben, nach Moskau zu pilgern, um bei der Beisetzung Breschnews dabei zu sein.

Der Fluch des rumänischen Volkes wird sie, früher oder später, erreichen.

I. V. EMILIAN

WER HAT ODESSA 1941 EINGENOMMEN?

In der Wochenend-Ausgabe der Süddeutschen Zeitung vom 16/17 Okt. 1982, war im Historischen Kalender zu lesen: „16. Okt. 1941: Die Stadt Odessa wird **von deutschen Truppen** eingenommen".

Wir haben Respekt vor der einmaligen Leistung der deutschen Wehrmacht im Zweiten Weltkrieg und wir haben stets unsere Verbundenheit mit unseren damaligen deutschen Waffenbrüdern bekundet, aber eine solche Behauptung ist eine grobe Geschichtsfälschung.

Deshalb haben wir gleich folgenden Brief geschickt:

„An die politische Redaktion
der Süddeutschen Zeitung
Sendlingerstr. 80
8000 München 2
Fürstenfeldbruck, den 18. 10. 82

Sehr geehrte Herren!

In der Wochenend-Ausgabe der Süddeutschen Zeitung vom 16, 17 Oktober 1982, war auf Seite 9, im Historischen Kalender, zu lesen:

„16. Okt. 1941: Die Stadt Odessa wird **von deutschen Truppen** eingenommen".

Es ist kaum zu glauben, dass eine seriöse Tageszeitung eine solche grobe Geschichtsfälschung bringt.

Die Stadt Odessa wurde am 16. Oktober 1941 einzig und allein von rumänischen Truppen eingenommen.

In dieser Schlacht, die 2 Monate gedauert hat, wurden überhaupt **keine** deutschen Verbände eingesetzt, sondern nur folgende rumänische Verbände:

Die erste Gardedivision, die Division der Grenztruppe, die 1., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 10., 11., 13., 14., 18 und die 21. Infanteriedivision, die 1. und die 7. Kavalleriebrigade.

Die Opfer, welche die Rumänen für die Einnahme von Odessa gebracht haben, waren ungeheuer gross. So sind zum Beispiel bei der 1. Gardedivision 80% der Offiziere gefallen.

Wir bitten Sie darum, die Dinge richtig zu stellen und unverzüglich, an der selben Stelle, die Wahrheit zu sagen, nämlich, dass die Stadt Odessa von rumänischen Truppen am 16. Okt. 1941 eingenommen wurde.

In der Hoffnung, dass Sie meinen Wunsch erfüllen werden, grüße ich Sie freundlichst".

Die Erfüllung unseres Wunsches, konnten wir in den Spalten der Süddeutschen Zeitung nicht feststellen. Die Nachrichtenredaktion der Zeitung teilte uns jedoch mit, daß dieses „Historische Lexikon" nicht von der S. Z., sondern von der Nachrichtenagentur Associated Press in Frankfurt hergestellt wird und unser Brief zwecks direkter Beantwortung und die amerikanische Presseagentur weitergeleitet wurde.

Erfreulicher weise, bekamen wir von dort folgende Antwort:

Sehr geehrter Herr Emilian,

die „Süddeutsche Zeitung" hat uns Ihren Brief vom 18. 10. 1982 zuständigkeitshalber zur Beantwortung zugeschickt. Das „Historische Kalenderblatt" ist täglicher Bestandteil unseres Nachrichtendienstes und wird von der „Süddeutschen Zeitung" übernommen. Der von Ihnen beanstandete Fehler ist also nicht der SZ sondern uns unterlaufen.

Im Zentralarchiv der AP in New York fand sich unter dem 16. Oktober der ganz offenbar falsche Hinweis, daß deutsche und nicht rumänische Verbände Odessa eingenommen hätten.

Wir bitten dieses Versehen zu entschuldigen. Der Fehler ist inzwischen in unserem Archiv berichtigt und damit für alle Zukunft getilgt.

Die „Süddeutsche Zeitung" haben wir entsprechend verständigt.

Mit freundlichem Gruß

Herbert Schmitt
(Chefredakteur)

Von diesem letzten Brief, haben wir mit Genugtuung Kenntniss genommen und es freut uns, daß auf unsere Veranlassung ein falscher Hinweis im Zentralarchiv einer der bedeutendsten Presseagenturen der Welt korrigiert und für alle Zukunft getilgt wurde.

In der Schlacht um Odessa, wurden von rumänischer Seite, ohne Luftwaffe und Marine, 135 Bataillone Infanterie, 237 Batterien Artillerie, 42 Schwadronen Kavallerie und 17 Bataillone Pioniere eingesetzt. Neun rumänische Regimentskommandeure sind vor Odessa gefallen, darunter 2 Kommandeure von Artillerieregimentern.

Es kann sein, daß sich manche mit der Tatsache nicht abfinden können, daß rumänische Soldaten, in ihrer überwiegenden Mehrheit bescheidene Bauern, es waren, die die Stadt einnahmen. Man will diesen Soldaten ihren Sieg wegzaubern, indem die Legende in den Verkehr gesetzt wird, daß die Einnahme „widerstandlos" geschah. Wir sind nicht bereit, eine solche Verhöhnung unserer Armee und hauptsächlich unserer Gefallenen, hinzunehmen, gleich von welcher Seite das geschieht.

ive

Dalnik, où s'illustrèrent les « graniceri » sous le commandement d'un chef de haute allure, Kagarlik, tombeau de la garde, Vigoda... Les croix roumaines ont poussé comme une moisson sous le dur soleil de l'Ukraine et beaucoup d'entre elles portent peut-être encore le gros casque jaune qui coiffait jusqu'aux épaules un petit paysan aux traits honnêtes, aux yeux noirs, au teint basané. Si tous les cimetières militaire sont voués à l'oubli, que dire de ceux-ci, perdus dans l'immensité de la terre russe ?

Et pourtant ces morts roumains ont illustré, avec l'inconscience et la modestie propre au soldat, des vertus nationales que les moeurs citadines avaient fait oublier... ils sont morts comme savaient mourir les Valaques de Mircea, les Moldaves d'Etienne le Grand, les Transylvains enrôlés par Michel le Brave, et une flamme pure brûle sur leurs tombeaux.

JEAN BLAIRY
« Crépuscule Danubien »,
Plon, Paris 1946

Soldatenfriedhof einer rumänischen Division bei Odessa (Dalnic)

16. Oktober 1941: Rumänische Infanterie zieht in der Stadt Odessa ein

În numele și în respectul adevărului

(urmare din pag. 8)

Andras (Chimia Anorganică), Conferențiar MUREȘAN JUDITA (Chimie Fizică).

La toate Facultățile de la Universitatea Babeș-Bolyay, la cerere, concursul de admitere se poate face în limba maghiară (sau germană). Temele se dau în limba maghiară, comisia care examinează în limba maghiară este compusă din cadre didactice unguri; totul se petrece numai în limba maghiară.

Etnocidul cultural la care este supusă minoritatea maghiară în România mai are și alte aspecte. La seminarii și lucrări practice grupele de studenți maghiari fiind mult mai mici (adesea doar 5—7 studenți), posibilitatea studiului este nemăsurat sporită față de studenții români.

Un alt capitol din care se poate deduce în mod obiectiv politica României față de minoritatea maghiară este acela al presei. Ziarele din țara noastră ce apar în limba maghiară au un tiraj ZILNIC de 332.000 exemplare. Pentru detalii trimitem cititorii interesați la articolul D-lui Emilian din numărul trecut, 146, al STINDARDULUI, pag. 11. Numărul revistelor și al periodicelor maghiare ce apar în România se ridică la 60, iar tirajul lor variază între 60.000 (Napsugár) și 100.000 (Dolgozö Nö) exemplare. Cifrele de mai sus fac inutil ori ce comentar.

În concluzie, Ungurii din România sunt ultimii care ar avea dreptul să se plângă, chiar dacă am presupune că sunt într'adevăr defavorizați în comparație cu ceilalți cetățeni, datorită faptului că atunci când Transilvania a aparținut Ungariei am văzut care era starea și situația Românilor transilvăneni. În realitate, până astăzi minoritatea maghiară se bucură în România nu de drepturi ci de **privilegii** politice și culturale (în conducerea centrala a PCR se află 49 unguri, în conducerea de Stat 60 de unguri iar în conducerea locală de partid și Stat Ungurii ocupă 43 posturi cheie), iar dacă sistemul comunist nu mai convine acestei minorități (și în acest punct înțelegerea și aprobarea noastră este deplină) nu putem decât să le aducem aminte cuvintele Dlui. Aranyossy militant fervent pentru cauza maghiară citate mai sus: „Iată deci un partid comunist care n'avea românesc decât numele... susținut și în parte dirijat de către o MAJORITATE MAGHIARĂ, CARE E DE FAPT O MINORITATE A ȚĂRII, **împotriva majorității populației românești."** ! ! !

În numărul viitor ne vom ocupa pe larg de numărul Ungurilor din Transilvania.

TRANSYLVANICUS

Tribuna liberă

Greșală intenționată

(urmare din pag. 5)

mânizate" de voe, nesiliți de nimenea, numai de dorința lor de a parveni, nu se pomenește nimica în foaia volantă.

A se face afirmația că Evreii și Germanii pot părăsi, parțial, țara lor de baștină, emigrând, este o afirmație eronată. Niciodată Evreii nu s'au socotit Români autentici, așa cum nu se socotesc nici astăzi ca făcând parte din acest neam și este normal, iar în ceea ce îi privește pe germanii din România, după câte îmi amintesc există, aranjamente între RF Gerrmania și RS România privind emigrarea acestor „Volksdeutsche" din România. Constatăm că în mod oficial statul german ca și cel israelian încearcă să-și recupereze oamenii din RS România.

Dacă și minoritatea ungară se consideră și se afirmă cu aceleași drepturi ca minoritățile germane și evreești și doresc să emigreze, așa cum se afirmă în foaia volanta, răspândită până cine știe în ce colț al omenirii, trebue să ne bucure. Să plece, să ramână atâția câți am chemat noi Românii, dar intervenția pe care o fac cei dela secția română a acestei asociații internaționale dela Frankfurt este greșit adresată.

Trebuia adresată domnilor Kadar și Ceaușescu, ca ei să soluționeze problema ungurilor ce se simt în Transilvania oprimați; să li se creeze posibilități de repatriere, așa cum se procedează cu evreii și cu germanii din România. Nu cred că se poate opune cineva la această cerere dreaptă a minorității ungare din România. S'ar încălca normele și uzanțele internaționale.

Așa da și nu altfel domnilor români sau neromâni dela „Internationale Gesellschaft für Menschenrechte".

Pentru cititorii curioși fac cunoscut și numele celorlalți doi membrii ai secției pentru România din cadrul acestei asociații: Dr. J. Rosenfeld, Frankfurt și Dl. Radu Roșeanu, Offenbach.

Voi încheia cu două citate din „Dialog", revistă a „Cercului democrat al Românilor din Germania", nr. 26 luna August 1982, anume din articolul „Figuri de eroi necunoscuți: Laurian Gavrilă" semnat de Radu Roșeanu:

— „Am reținut dela el că cei care l-au arestat erau toți unguri, ca și anchetatorii pe care-i avusese la Cluj, în strada Regală.

. . . .

La ora zece seara s-a auzit pentru ultima oară zornăitul lanțurilor de la mâinile și picioarele acestui tânăr român, Laurian Gavrilă. A fost împușcat și îngropat într-o pădure, la circa 20 de kilometri de Cluj. Am aflat mai târziu de la un țigan, hoț de buzunare recidivist, care fusese transferat la Aiud, **că toți soldații din plutonul de execuție vorbeau numai ungurește** și că groapa a fost săpată chiar de el".

Șerban BUDIȘTEAHU